

duhovno življenje

LA VIDA ESPIRITUAL

1972
XXXIX

4

Los que llegan

El-Ghazali (el más grande de los teólogos árabes), cuenta esta tradición de la vida de Issa, ibn Myriam (es decir: Jesús, hijo de María).

Issa vio un día a gente sentada, en la postración, junto a un muro a la orilla del camino.

Preguntó: “¿Por qué estáis afligidos?”

Ellos dijeron: “Nos hemos vuelto así a fuerza de temer al infierno”.

Issa prosiguió su camino y vio gran número de gente reunida, en la desolación, en diversas posturas a la orilla del camino. El dijo: “¿Por qué estáis afligidos?” Y ellos respondieron: “Por desear el Paraíso es por lo que estamos así”.

Issa prosiguió su camino y encontró por último a un tercer grupo. Tenían el aspecto de gente que ha sufrido mucho, pero resplandecía la alegría en sus rostros.

El les preguntó: “Qué los ha puesto así?”

Ellos respondieron: “El Espíritu de Verdad. Vimos la Realidad, y ella nos hizo olvidar todo lo demás”.

Issa dijo: “Estos son los que llegan. El Día de la Retribución, ellos estarán en la Presencia de Dios”.

DAN UPANJA

Nad dnem, ki ga praznujemo na velikonočno nedeljo, stoji beseda, kakršna ne more v enako polnem pomenu stati nad prav nobenim drugim dnevom: „To je dan, ki ga je naredil Gospod, radujmo in veselimo se ga.“

In kaj je pravzaprav tisto, zaradi česar se ta dan dviga visoko nad vse druge dneve?

Če odgovorimo: „Kristusovo vstajenje!“ je to samo po sebi še premalo. Vsaj premalo za nekoga, ki se ne zaveda, kako globoko je Kristus povezan z vsem človeškim rodом in z vso zgodovino človeštva. Res je, nekaj zelo velikega bi se bilo zgodilo na velikonočni dan že v primeru, če bi morali ugotoviti: Nekdo je bil mrtev in je nato spet oživel, se pokazal ljudem in jim rekel: „Tukaj sem!“ Silno veliko bi se zgodilo; kajti človeku bi stopilo v zavest: najstarejši od vseh krvnikov, smrt, ni nekaj nepremagljivega — načelno jo je mogoče premagati.

Toda v resnici pri Kristusovem vstajenju ni šlo le zato, da bi eno samo življenje še enkrat doseglo zmago nad smrtjo. Šlo je za nekaj neprimerno bolj temeljnega, za nekaj vsesplošnega. S Kristusovim vstajenjem od mrtvih so bili v počelu, v korenini, premagani trije najhujši človekovi mučitelji. Tisti, ki nas vedno znova napadajo, notranje mučijo in davijo: smrt, krivda greha in onemoglost.

„To zmago je Kristus pridobil s svojim vstajenjem k življenju, ko je s svojo smrtjo človeka osvobodil smrti. S trdnimi razlogi predložena vera torej vsakem razmišljajočemu človeku daje odgovor v njegovi tesnobi glede prihodnje usode; obenem pa omogoča, da smo v Kristusu povezani v občestvu z ljubljenimi brati, ki so že umrli, ko nam daje upanje, da so dosegli — mi pa da bomo dosegli — pravo življenje pri Bogu.“

A. S.

Zmaga nad smrtjo

Za bralce DŽ objavljamo odlomek iz knjige „Jezus v svojem času“, ki je morda najboljše delo francoskega pisatelja Daniela Ropsa (1901—1965) in je prevedeno v vse kulturne jezike. Avtor je bil profesor, zgodovinar in slovit pisatelj. Objavil je zbirko pesmi, več zbirk črtic in romanov, življenjepise velikih mož, literarne kritike in eseje, sedem knjig cerkvene zgodovine, delo Svetopisemsko ljudstvo in veliko drobnih člankov. Za svoje kvalitetno pisanje je prejel najvišjo francosko priznanje — članstvo Francoske akademije.

Človek bi hotel imeti jezik pesnikov, da bi znal opisati poročilo o najlepšem in najnenavadnejšem dogodku: „O osrednjem dogodku vse zgodovine,“ kakor pravi Bossuet. Tu vstaja v nas svet spominov iz daljne preteklosti. Velika noč naših otroških let, velika noč naših vasi, ko postane vsakemu, ki ga je zbudilo mogočno zvonjenje, nenadoma pri srcu lahko, ker ga je napolnilo nezavestno, a jasno veselje. Praznik, ki ga tudi neverni še vedno praznujejo in mu je tudi v najbolj posvetnem srcu dodan dodaten dan počitka. Ta praznik večne obljube spada k bi-

stvu zahodne civilizacije in po njem so ljudje, tudi če ne poznajo več njegovega smisla, deležni največje skrivnosti, skrivnosti, ki nam po besedah sv. Pavla „daje s Kristusom domovinsko pravico v nebesih.“

Sobota se je končala s sobotnim večerom, ko je zašlo sonce. V nedeljo zjutraj je bilo torej že mogoče brez kršitve postave iti, kamor je kdo hotel, in če je bilo še mogoče, poskrbeti za truplo, ki ga je bilo prejšnji večer treba tako naglo pustiti samo v grobu.

Kaj so storili Jezusovi učenci po nesreči, ki jih je zadela s tem, da so Judje Jezusa zgrabili? Razen Janeza, ki si je upal iti na Kalvarijo, so vsi popustili v strahu in se poskrili. Kaj je bilo tudi storiti? Vsako človeško upanje se je zdelo prazno. Nekateri so se odpravljali na odhod v Galilejo. „Vsi se boste pohujšali,“ je pre-rokoval Učenik. „Zakaj pisano je: ‘Udaril bom pastirja in ovce se bodo razkropile.’“

Vsak od štirih evangelistov je po svoje poročal, kako so našle svete žene prazen grob. Vsi se ujemajo v tem, da so bili skrivnostni dogodki najprej razodeti ženam. Bile so pogumnejše in so bolj poslušale svojo ljubezen kakor pa previdnost, in ker so morda po

svoji naravi tudi sposobnejše pro-
dreti v dejstva, ki jih razum težko
razčlenja, so jih doumele neza-
vestno, z nenavadno silo in goto-
vostjo. Njihovo zaupanje in nji-
hova sila sta jih vsekakor dobro
vodili.

Stopile so torej do groba. Še
vedno so pod vtisom dogodkov
prejšnjega večera, vse prestraše-
ne in žalostne. Svoj strah sicer
premagujejo, vendar potrebujejo
zato ves svoj pogum. Ko gredo
tako ob zori na pot, pa se zemlja
ponovno strese: slišati je gromu
podobno bobnenje, ki pa se zdi, da
prihaja prav iz bližine, iz mesta
samega, iz okolice Jeruzalema.

Kdo so pogumne vernice? Vsa
pričevanja omenjajo na prvem me-
stu Marijo Magdaleno, dekle iz
Magdale, iz katere je izgnal Jezus
sedem hudih duhov in ki mu je
odtlej posvetila svoje življenje.
Mala, goreča skupina je šla zadaj

— še druga Marija, mati Jakobova,
Saloma in Ivana, vsega skupaj
pet ali šest žena. Govorile so med
seboj: „Kdo nam bo odvalil ka-
men od groba?“

Ko pa so prišle do groba, so ga
našle odprtega, znotraj pa truplo
ni več ležalo v vdolbini. Kaj se je
zgodilo? Sv. Matej pravi: „Angel
Gospodov je prišel iz nebes in od-
valil kamen.“ Angel je bil podoben
blisku, njegova oblačila so bila
bela in so se svetila kakor sneg.
Ob pogledu nanj so stražniki od
strahu strepetali in bili kakor
mrtvi. Evangelij poroča o tem ču-
dežu samo to. Čudoviti prizor, ko
vstaja Jezus iz groba iznad voja-
kov, ki mu leže pri nogah, kakor
ga je med tolikimi drugimi na-
slikal Murillo na svojem velikem
Vstajenju v Pradu, evangelij ne-
navadno trezno omenja komaj v
dveh vrsticah.

Ker je truplo izginilo in ni bilo

„Kristusova luč“
bomo peli na
veliko soboto

več stražnikov, so bile svete žene zmedene in vse prestrašene. Magdalena, ki je bila nedvomno najživahnejša, je odhitela z novico k učencem. Trenutek tesnobe, nato pa sta nenadoma pristopila k njim dva moža v blešččem oblačilu. Rekla sta jim: „Čemu iščete živega med mrtvimi? Ni ga tukaj, temveč je vstal. Spomnite se, kako vam je povedal, ko je bil še v Galileji: 'Sin človekov mora biti izdan v roke grešnikov, biti križan in tretji dan vstati.'“ Sv. Matej in sv. Marko govorita samo o enem angelu, vendar je smisel prikazni prav isti. Jezus je vstal.

Medtem pa je Magdalena poiskala apostole in jim povedala, kaj se je zgodilo. Sv. Marko in sv. Luka brez ovinkov omenjata, da je bil prvi odgovor učencev dvom: ženskim zgodbam niso zapupali. Vendar je hotel Peter vse to videti. Odhitel je h grobu. Spremljal ga je še drug učenec, nedvomno Janez, ki pa se iz ponižnosti ne omenja. Ker pa je drugi tekel hitreje, je prvi prišel do groba. Vse, kar so pripovedovale žene, je bilo resnično: mrliški prti so ležali po tleh in kamen je bil odmaknjen. Ko je prišel Peter, je ugotovil isto. V kotu groba je ležal zviti robec za znoj, ki je pokrival Jezusov obraz. Tedaj so pretreseni nenadoma začutili v sebi vero. Ne razumejo še, da se je izpolnilo pismo, da je Učenik držal besedo o napovedanem vstajenju,

tako silna je njihova zmeda. Pa vendar je v njih skrivnostna tolažba.

Grob je ostal sam. Ne, Magdalena je bila še vedno tu. Nadčloveška ljubezen, ki jo je pripeljala prvo, ji tudi brani, da bi se umaknila. Ali ve, da je Jezus resnično vstal? Morda ne, saj ne misli na nič, ampak samo joka. Tedaj tudi ona zagleda prikazen. V podzemeljski sobici zagleda dvoje belo oblečenih angelov: eden sedi na mestu, kjer je ležalo truplo, drugi tam, kjer je bila glava. In angela jo vprašata: „Žena, kaj jokaš?“ Odovori jima: „Vzeli so mojega Gospoda in ne vem, kam so ga položili.“

Ko je to izgovorila, se je obrnila: zadaj za njo stoji nekdo. Ni vedela, kdo je, on pa jo vpraša: „Žena, kaj jokaš? Koga iščeš?“ Mislila je, da je kdo od vrtnarjev s pokopališča, in je rekla: „Gospod, če si ga ti odnesel, povej mi, kam si ga položil, ga bom jaz vzela.“

Tedaj je neznanec spregovoril eno samo besedo: „Marija!“ Presunjena je strmela vanj, nato pa stekla proti njemu in zašepetala: „Rabboni, Učenik!“ Resnica jo je vso prevzela. Jezus je vstal! Pretresljiv prizor, resnično silen in nenavaden. Italijanska šola, ki ga je tolikokrat upodabljala, nam ga je vtisnila globoko v spomin: Jezus stoji pokonci v bujnem zelenju in blagoslavlja Magdaleno, ki kleči desno od njega.

Samo ta beseda je zadostovala, da je Marijo prepričala, da je zbudila v njej gotovost vere.

S tem se odpira novo obdobje Jezusovega življenja. Ko je kakor strašno ožino prekoračil smrt, je Jezus stopil na velikonočno jutro v polno svetlobo. Znova bo še štiri-deset dni na zemlji, živel bo med svojimi zvestimi, jih učil, jim po-jasnjeval kakor nekoč.

Iz tega dejstva je naredilo kr-šćanstvo eno svojih osnov ter ga

je slovesno sprejela apostolska in nicejska veroizpoved, čeprav očitno bije v obraz racionalizmu in vsemu, kar ima ta za možno in verjetno. Kdor odreka nadnaravnemu mestu v redu stvari, zanj je verska resnica o vstajenju samo pohujšanje, samo bajka. Tistemu pa, ki ve, da poslednja razlaga ne pripada „čemú“ in „kako“, zanj je vstajenje znamenje znamenj, ki povzema in opravičuje skrivnosti, iz katerih živimo.

O veliki noči je v Sloveniji že zelena pomlad (Ivan Bukovec)

Nov pogled na škofovsko službo

Kardinal Vincencij Enrique y Tarancón, novi madridski nadškof, je 10. januarja uradno prevzel nadškofijo. Ob tej priložnosti je svoje vernike pozdravil in sprejel nadškofovsko službo z besedami:

„Po božji volji bom odslej škof in pastir te nadškofije (Madrida, glavnega mesta Španije). Prihajam k vam kakor Jezus Kristus ne zato, da bi mi vi stregli, ampak zato, da bi jaz vam stregel. Moja dolžnost je, da postanem vam vse, da bi vse pripeljal h Kristusu.

Vendar se razume samo po sebi, da bom posebno služil tistim, ki najbolj potrebujejo moje pomoči — revnim, tistim, ki pogrešajo vsega, česar potrebujejo za dostojno življenje; tistim, ki so na robu družbenega življenja; tistim, ki mislijo, da so brez glasu, da bi mogli braniti svoje upravičene težnje; tistim, ki pogrešajo izobrazbe in se ne zavedajo morda svojega osebnega dostojanstva. Zakaj pričati moram, da se uresničuje Kristusovo pri-

čevanje: „Ubogim se evangelij oznanja.“

Nihče se ne sme čuditi, če dam prednost ubogim; če bom glas tistih, katerih glasovi se ne slišijo; če bom branil pravico tistih, ki imajo samo dolžnosti; če bom budil upanje tistim, ki živijo v stiski; če bom opora in prijatelj tistih, ki nimajo prijateljev. Vse to bo najboljši dokaz pristnosti mojega škofovskega poslanstva.

Ker sem zastopnik Jezusa Kristusa, sem glasnik blagovesti: Bog nas ljubi. Ker je Bog ljubil svet, mu je dal svojega edinorojenega Sina. Dal mu je odrešenika, ne da bi človeka sodil, ampak da bi ga odrešil. In ker je ljubil vse ljudi, je ustanovil Cerkev, ki je zakrament svetá. Ker vedno ljubi človeka, je stalno pri njem in ga zvesto spremlja na njegovem potovanju proti večni domovini.

Bog ljubi človeka takšnega, kakršen je: z njegovo veličino in nepopolnostmi, z njegovimi plemenitimi željami in povprečnimi deli, z njegovimi duhovnimi stremlje-

nji in njegovimi stvarnimi potrebami.

Ker Bog ljubi človeka takšnega, kakršen je, mu skazuje usmiljenje, da je njegov sin in deležen njegove slave. Spoštuje njegovo svobodo in priznava njegove pravice in hoče, da mu jih tudi drugi priznajo. Hoče njegovo stvarno blaginjo in njegovo duhovno popolnjevanje. Pomaga mu prenašati izgnanstvo in mu obljublja večno domovino.

Prihajam k vam v imenu Gospoda Jezusa. Ne predstavljam nobene človeške oblasti in tudi nobene socialne ali gospodarske ustanove. Nisem samo dolžnik bogatim ali revnim, učenim in nevednim. Imam samo Kristusovo oblast. Moja moč je glas evangelija. Nimam oblasti zato, da bi se z njo ponašal. Imam jo samo zato, da bi bolje služil. Ne iščite v meni človeške modrosti in tudi ne socialnega in političnega vpliva. Ne morem vam posredovati drugega ko odrešilno blagovest: Bog vas ljubi.

Jaz sem tukaj zaradi vas. Pravico imate zahtevati od mene vse: moj čas, moje zdravje, moj mir, mojo neodvisnost in mojo svobodo. Pravico imate zahtevati od mene vse, ne da bi mi za to dali kakšno odškodnino. Mir Gospoda Jezusa naj bo vedno z vami vse mi! On naj mi podeli, da bom vedno med vami orodje njegovega miru!“

Kardinal Vincencij Enrique y Tarancón je ob svoji enaindvajsetletnici svojega posvečenja v škofa, 24. marca 1967, napisal knjigo „Cerkev po koncilu“. Tedaj je bil še nadškof v Oviedu v Španiji. V njej opisuje glavne značilnosti cerkvene obnove in govori o novem obličju Cerkve.

Ta njegov govor dokazuje, da te knjige ni pisal samo za druge, ampak tudi za sebe. Kar drugim priporoča, to tudi sam vestno izvršuje. Zaveda se pregovora: Besede mičejo, zgledi vlečejo.

Srce Jezusovo
vir duhovništva in škofovstva
ter vzor pastirske službe
včeraj in danes

Naša krstna vera

Post je bil v Cerkvi od prvih časov dalje čas priprave na slovesni krst, ki so ga katehumeni prejeli na velikonočno vigilijo. V tem času so se zbirali k posebnim shodom, kjer so jim duhovniki razlagali apostolsko vero in očenaš. Naročali so jim, naj se obeh molitev naučijo in jih pridno ponavljajo, da si jih za vedno vtisnejo v spomin in srce. V času te duhovne priprave so duhovniki nad njimi molili eksorcizme, s katerimi so zarotovali hudobnega duha, so jim polagali roke na glavo, botri pa so jih pokrižavali na čelu. Ko je prišel slovesni trenutek krsta, so katehumeni izpovedali krstno obljubo, s katero so se odpovedali hudobnemu duhu, vsem njegovim delom in vsemu njegovemu napuhu. Nato pa so glasno molili vero in očenaš. Sledil je obred krsta z novoblagoslovljeno krstno vodo, s potapljanjem ali oblivanjem, maziljenje s svetlo krizmo na temenu, izročitev belega oblačila, znamenje krstne nedolžnosti in čistosti, pa tudi veselja. Goreča sveča, s katero so se v slovesni procesiji vračali k oltarju, jim je bila simbol življenja po veri.

Vsi ti obredi so ohranjeni v skrajšani in zgoščeni obliki tudi v

novem krstnem obredniku, dodane pa so mnoge pomenljive molitve, blagoslovi in sveta berila. V uvodu pa je dodan kratek nauk o krstu, njegovi važnosti in potrebi in njegovem nadnaravnem dostojanstvu.

NAUK O KRSTU

„Krst je vir življenja in kraljestva, je prvi zakrament nove postave, ki jo je Kristus predložil vsem za dosego zveličanja in ga je nato skupaj z evangelijem zaupal Cerkvi, ko je zapovedal apostolom: 'Pojdite po vsem svetu in učite vse narode in krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha' (Mt 28, 19). Zato je krst na prvem mestu zakrament vere, s katero ljudje, razsvetljeni po milosti Svetega Duha, sledijo Kristusovemu evangeliju. Iz tega razloga je Cerkev že od svojih početkov dalje imela za nad vse važno, da vsi, tako katehumeni kot starši in botri krščanskih otrok v krstnem obredu poživijo to pravo in dejavno vero, po kateri se pridružijo Kristusu in se utrdijo v pogodbi nove zaveze.

Krst je tudi tisti zakrament, po katerem se ljudje včlenijo v Cer-

kev kot kamni v stavbo, da postanejo bivališče troedinega Boga, kraljevo duhovstvo in svet narod. Je tudi vez edinosti, obstoječa med vsemi tistimi, ki so po njem prerojeni in zaznamovani. Zaradi tega nespremenljivega učinka je krstni obred v velikem spoštovanju pri vseh kristjanih in nihče ga ne sme ponoviti, ako je že bil veljavno izvršen, tudi po ločenih bratih.

Kopel vode z besedo življenja, kar je sveti krst, stori ljudi deležne božje narave in otroke posnovljenja. Krst je tedaj, kot to izražajo molitve v blagoslovu vode, kopel prerojenja božjih otrok in njihovega rojstva od zgoraj. Klicanje svete Trojice nad krščeni stori, da so ji vsi tisti, ki so bili zaznamovani v njenem imenu, posvečeni in vstopijo v družbo z Očetom in Sinom in Svetim Duhom.

Vse te čudovite učinke izvrši sveti krst v moči skrivnosti Gospodovega trpljenja in vstajenja. Krst ni nič drugega kot velikonočna skrivnost, spominjana in udejstvovana, po kateri prehajajo ljudje iz smrti greha v življenje milosti, kakor trdi apostol: „Vsi, kateri smo bili krščeni v Kristusu Jezusu, smo bili krščeni v njegovo smrt. Pokopani smo bili z njim po krstu v smrt, da bi tako, kakor je Kristus vstal od mrtvih s slavo Očetovo, tudi mi zaživelimo novo življenje“ (Rim 6, 3-4). Zato se spodobi, da pri krščevanju, kadar se obhaja na velikonočno vigilijo ali v nedeljo, odseva veselje vstajenja.“ (Novi krstni obrednik).

Podeljuje se krst vedno v imenu troedinega Boga, Očeta in Sina in Svetega Duha, in izpoved vere, ki jo Cerkev od krščencev zahteva in jo vsi obnavljamo na

Spomini na dom

velikonočno vigilijo, je prav ta: izpoved vere v Boga Očeta in Sina in Svetega Duha, z vsem, kar iz tega izvira.

VERUJEM V BOGA, OČETA VSEMOGOČNEGA

To je prva in temeljna resnica naše vere, trdna skala, na kateri je zgrajeno naše krščansko prepričanje in življenje. Vse, kar je zgolj človeškega, je minljivo in prehodno, Bog pa ostane vedno isti, neminljiv, nespremenljiv na veke: „Ti, Gospod, si v začetku zemljo utrdil in deio tvojih rok je nebo. Ona bosta prešla, ti pa ostaneš; oba se bosta postarala, kakor se obleka; kakor plašč ju boš zvil in bosta spremenjena; ti pa si vedno isti in tvoja leta ne minejo“ (Hebr 1, 10-12).

Bog je stvarnik vesoljnega sveta, vidnega in nevidnega. Vse je v svoji vsemogočnosti naredil iz nič. Po volji Boga stvarnika živimo tudi mi. Če smo telo prejeli po starših, je Bog sam v vsakem človeku stvarnik neumrjoče duše. V ponižni in hvaležni veri poje psalmist: „Vedite, Gospod je Bog: on nas je naredil in smo njegovi, njegovo ljudstvo in ovce njegove paše“ (ps 99).

To vsemogočni, skrivnostni Bog vse stvari ohranja in vzdržuje in vlada nad vsem stvarstvom s svojo neskončno močjo, modrostjo in ljubeznijo.

O njegovi ljubezni in dobroti

nas. uverja njegovo ime: Oče. Odkriva nam najglobljo božjo skrivnost: presveto Trojico. Bog je v prvi božji osebi Oče, začetek brez začetka, ki od vekomaj spoznavajoč samega sebe rodi Sina, večno božjo Besedo, ki je druga božja oseba. Iz medsebojne ljubezni Očeta in Sina pa izhaja Sveti Duh, tretja božja oseba, tudi od vekomaj. Narava ali bistvo božje je samoeno — Bog je en sam —, osebe božje pa so tri, enake med seboj po isti božji naravi, različne po svojih osebnih odnosih. Vse to po Jezusovem razodetju ponižno verujemo in spoznavamo in se hvaležno veselimo, da smo prav po svetem krstu prišli s sveto Trojico v skrivnostno, nadnaravno, nedoumljivo pristrčno razmerje: „Poglejte, kakšno ljubezen nam je skazal Oče, da se imenujemo in smo otroci božji“ (1 Jan 3, 1).

V polni resnici je Bog naš Oče, tako kot naš stvarnik in še posebej kot naš posinovitelj. Poln hvaležnosti piše sveti Pavel: „Hvaljen Bog in Oče Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki nas je v Kristusu blagoslovil z vsakim duhovnim blagoslovom iz nebes, kakor nas je pred stvarjenjem sveta v njem izvolil, da bi bili sveti in brezmadežni pred njim; v ljubezni nas je naprej odločil, da naj bomo po sklepu njegove volje zanj posinovljeni po Jezusu Kristusu in naj slavimo veličastvo njegove milosti“ (Ef 1, 3-5).

VERUJEM V JEZUSA KRISTUSA

Verujemo in izpovedujemo z vsem srcem, da je Jezus Kristus resnični in edini božji Sin, rojen od Očeta od vekomaj in iste narave z Očetom, Bog od Boga, luč od luči, pravi Bog od pravega Boga. Vse je bilo ustvarjeno po njem in vse v njem obstoja. Ko so se dopolnili časi, od vekomaj določeni po Očetu, je božji Sin prišel na svet, da nas odreši. Božja Beseda je meso postala in je med nami prebivala. Spočet od Svetega Duha se je rodil iz Marije Device. Pravi Bog in pravi človek v eni sami drugi božji osebi je prebival med nami poln milosti in resnice. Oznanil in ustanovil je božje kraljestvo na zemlji in nam je dal v njem spoznati Očeta. Dal nam je novo zapoved, da se ljubimo med seboj kakor nas je on ljubil. Po evangeljskih blagrh nam je pokazal pot: duhovno uboštvo, krotkost, potrpežljivost v trpljenju, lakoto in željo po pravici, usmiljenje, čistost in preprostost srca, voljo za mir, preganjanje zaradi pravice. Trpel je pod Poncijem Pilatom kot božje Jagnje, ki nosi na sebi grehe sveta in je umrl za nas na križu ter nas je odrešil s svojo odrešilno krvjo. Bil je v grob položen in je z lastno močjo tretji dan vstal ter nas po svojem vstajenju dvignil ob udeležbi božjega življenja, ki je življenje milosti.

Šel je v nebesa in bo spet prišel s slavo sodit žive in mrtve, vsakogar po njegovih delih; kateri so spoznali božjo ljubezen in usmiljenje, pojdejo v večno življenje; kateri so ga do konca zavračali, v neugasljivi ogenj. Njegovemu kraljestvu ne bo konca. (Pavel VI.)

VERUJEM V SVETEGA DUHA

Izpovedujemo vero v Svetega Duha, tretjo božjo osebo, ki je Gospod in daje življenje, ki izhaja iz Očeta in Sina in ga z Očetom in Sinom molimo in slavimo. On nam je govoril po prerokih in nam je bil poslan po Kristusu po njegovem vstajenju in vnebohodu k Očetu. On razsvetljuje, oživlja, varuje in vodi Cerkev in očiščuje njene ude, ako se ne odmikajo milosti. Njegovo delovanje, ki prodira v najgloblje globine duše, ima moč usposobiti človeka, da se odzove Jezusovemu pozivu: „Bodite popolni, kakor je popoln Vaš nebeški Oče“ (Mt 5. 48). (Pavel VI)

Ko izpovedujemo vero v Svetega Duha, pa izpovedujemo obenem vero v njegovo delo: verujemo v sveto Cerkev, ki ji je on duša; v občestvo svetnikov, to je vernikov na zemlji, svetnikov v nebesih in duš v vicah, občestvo, ki ga on ostvarja in ohranja. Verujemo v odpuščanje grehov, kjer nas on spravlja z Bogom, nas očiščuje in posvečuje. Veru-

jemo v vstajenje naših teles, ki jih bo on s svojo stvariteljsko močjo obudil. Verujemo v večno življenje in ga s trdnim upanjem pričakujemo, ker bomo dokončno vključeni v božjo družino. Tam bomo Boga, enega v naravi in trojnega v osehah, gledali, njemu podobni, takega, kakršen je (1 Jan 3, 2).

Naša krstna vera je torej vera v troedinega Boga. Je temelj našega verovanja in življenja. Je tudi srce našega apostolata. Bog je ljubezen, piše sv. Janez (I, 4, 9). Ljubezen sam v sebi in ljubezen v razmerju do nas. Ta ljubezen božja nas mora gnati v apostolsko delo za širjenje božjega kraljestva, za zveličanje duš. „Vera namreč deluje po ljubezni“ — piše sv. Pavel (Gal 5, 6). Verni kristian, ki prisostvuje v velikonočni vigiliji blagoslovu ognja, se zaveda, da bi ta ogenj, ta Kristusova luč morala razsvetliti ves svet. K uresničenju te odrešilne božje zamisli smo poklicani vsi, duhovniki in laiki. O teh posebej govori zadnji koncil: „Zbrani v božjem ljudstvu in v enem telesu postavljeni pod eno glavo, so laiki vsi brez izjeme poklicani, da kot živi udje z vsemi močmi, katere so prejeli po Stvarnikovi dobroti in po Odrešenikovi milosti, prispevajo k rasti Cerkve in njenemu neprestanemu posvečevanju.“ (C 33).

Alojzij Košmerlj

V Lurdu je našel pot

„Življenje ni samo v pridobivanju znanja, ampak v ljubezni, v podpiranju drugih, v delu. Moj Bog, daj, da ne bo prepozno!“ Te besede je zapisal ob svojem spreobrnjenju Aleš Carrel, eden izmed največjih učenjakov današnjih časov.

Že v njegovi mladosti so ljudje govorili o njem, da ima oči tudi na hrbtu. Sam pa je, ko je bil star 40 let, o sebi izjavil: „Hodil sem skozi življenje, kakor bi bil slep.“

Življenjski podatki znanstvenika Aleša Carrela so zelo zanimivi. Rodil se je leta 1873 v Londonu. Bil je zdravnik. Leta 1912 je dobil Nobelovo nagrado za raziskovanje trajanja življenja v tkivu, ločenem od organizma. Skupaj z Lindsberghom je naredil umetno človeško srce, na katerem je mogel preučevati delovanje žlez v laboratoriju. Leta 1931 je za svoja raziskovanja o raku dobil nagrado Nordhoff-Young. Bil je tudi predsednik ustanove Rockefeller-

ller v Združenih državah Severne Amerike.

Napisal je tudi veliko knjig o tehniki, o vodstvu življenja, o tajnosti človeškega življenja, o molitvi. Njegovo življenje je bilo napeta igra, ki je dosegla svoj višek v njegovi prošnji: „Moj Bog, daj, da ne bo prepozno!“

Znanstvenik Carrel se je rodil in vzgajal v globoko verni družini. Hodil je v srednjo šolo, ki so jo vodili jezuiti, očetje Družbe Jezusove. Na vsučilišču pa je zaradi materializma, nazora, ki priznava in brani vero samo v stvarni svet, izgubil vero. Na podlagi materialističnih nazorov, ki so v zadnjih letih 19. stoletja zavladali tudi v znanosti, je mladi doktor Carrel zavrgel vero in začel tajiti Boga, dušo, čudeže in nramni zakon. Vse to je imel za prazen nič.

Petdeset let potem, že proti koncu svojega življenja, pa se je vrnil k Bogu in ga z bridkostjo v srcu prosil, naj mu podaljša življenje, da bi mogel ponižno služiti njemu in ljudem, ki trpé. Velika ljubezen do trpečih ljudi mu je pripravila pot do spreobrnjenja.

Leta 1903 je bil učeni Aleš Carrel določen za zdravnika skupine bolnikov, ki so šli v Lurd. Z veliko nevoljo je to službo sprejel. Pred odhodom je izjavil, da ne veruje v čudeže, ki so le sad suggestije in bujne, bolne domišljije.

Med bolnicami, ki jih je spremljal, je bila tudi mladenka Marija Bailly. Imela je hudo, neozdravljivo jetiko. Zdravniki so nad njenim ozdravljenjem obupali in izjavili, da zanjo ni več rešitve. Ko jo je Carrel videl, je vzkliknil: „Bojim se, da bo umrla v mojih rokah!“ Imel je do nje veliko usmiljenje in sočutje. Toda pomagati ji z vsem svojim velikim znanjem ni mogel. Vendar je izjavil: „Če bo ta mladenka ozdravela, bo to pravi čudež.“ Ko bi se to to zgodilo, bi on sprejel vero, vse verske resnice in tudi, če bi bilo treba, postal kartuzijan, redovnik zelo strogega reda.

Ko pridejo v Lurd, neverni, materialistični Carrel iz ljubezni do te mlade trpeče osebe začne moliti in Marijo prositi: „Ozdravi to mladenko, ker toliko trpi!“

Čudež se je res zgodil. Mladenka je popolnoma ozdravela. Carrel je bil izredno ganjen in prevzet. Ponavljal je: „Hočem, moram verovati.“ Vendar še ni mogel verovati. Potreboval je še milosti, ki ga je pripravila do tega, da je priznal, da se je njegovo spreobrnjenje začelo v lurški votlini leta 1903 tedaj, ko je iz ljubezni do mlade trpeče osebe začel moliti. Zato je na koncu življenja zapisal besede: „Življenje ni samo v pridobivanju znanja, ampak v ljubezni in podpiranju drugih.“

Pomen

slovenskega jezika za nas

O vrednosti ali pomenu slovenskega jezika za nas bi skoraj ne bilo treba govoriti — ali če obrnem besede in se drugače izrazim: o vrednosti in pomenu slovenskega jezika za nas se nikdar dovolj ne govori. Na videz je stvar popolnoma jasna in enostavna, sama po sebi umevna. Ko sem bil mlad študent, navdušen za vsako narodno stvar, mi še na misel ni prišlo, da bi kdajkoli v življenju govoril sorojakom o pomenu našega jezika ali navduševal mladino, naj ga spoštuje, se ga uči, uporablja in ohranja. Pa je vendar to včasih potrebno. Čas nam to narekuje. Kraj, ki nam je bil določen, da živimo zdaj na njem, in čas, v katerega smo postavljeni, nas narodnostno pritiskata k tlom. Še kamen, ki ga neprestano drgnete, se obrusi — in hrast, v katerega dan za dnem brez nehanja buta vihar in ga zvija, tudi počasi odpove. Pa bi človek mogel ostati v tujem kraju in med tujimi ljudmi neomajan, trden in vedno enak?

Kar najprej opeša v nas, je narodna zavest in preko nje začne medleti počasi tudi naš domači jezik. Tako počasi in nevidno, da tega procesa niti ne opazimo. Začnemo se izgubljeni v tuje govorečem okolju in v nas medli ljubezen

do vsega, kar je bilo najbolj naše in kar je bilo največ vredno: naš jezik, beseda naše matere, beseda našega rodu. Z umiranjem naše besede prihaja naše celotno umiranje. Padamo in umiramo na celi črti: ni več v nas tistega, kar smo nosili kot visoko vrednost s seboj ni v nas tiste luči, ki nam je prej jasno razsvetljevala pot, po kateri smo trdno stopali, in zaradi katere smo nekaj bili, namreč dobri sinovi svojega naroda. Iz živega človeka, zavednega človeka, ponosnega in vrednega človeka, smo zdrknili niže: smo le še številka, ki postaja manj pomembna, ki je kakor skrhan štor, ki je ostal od nekdanjega ponosnega drevesa, polnega življenjskega soka in rasti. Da se to s človekom ne bi zgodilo, je treba močne volje, obdržati se na novrščju in neizmerno velike ljubezni do vsega, kar mu je poklonjeno od naših prednikov v varstvo, v uporabo in razvijanje. Treba je vztrajnega napora, da se ohranimo sami sebi in ohranjamo tudi vse tisto, kar napolnjuje našo notranjost.

Naš jezik je naš nosos, naša čast, naša etična dobrina, naš zaklad — najvišji dar, ki nam ga je Bog dal.

Pripadamo nekemu narodu — in vsakdo je na to svojo pripadnost

ponosen. Le ozrite se na sosede okrog: tisti, ki še kaj veljajo in jih snovno življenje ni zagrabilo v svoj vrtinec, so na svojo narodnost silno ponosni. Kajti iz nje imajo vse, kar je vredno in bistveno zanje: jezik, običaje, pesem, način mišljenja, ravnanje in življenje, način verske aktivnosti itd.

Narodnost v resnici daje ljudem nek pečat, neko skupno oznako, nekaj, kar jih tesno druži med seboj in loči že na zunaj od drugih. In tisto, kar kot najvrednejše izhaja iz narodnosti in nas najbolj druži, je prav jezik naroda. Jezik je most, ki vodi v preteklost — v tradicijo, do mrtvih rodov, pa ven-

dar prav preko njih ti živijo v nas; jezik je luč sedanjosti, ki razgrne vse naše kulturno bogastvo pred nami, bogastvo trdega dela stoletij; jezik je ključ do jutrišnjega dne, do bodočnosti: z njim odpiramo vrata napredku, dvigu, usmerjamo naše poti in se merimo v kulturi s tistimi, ki stopajo ob nas.

Če se trkamo na prsa, da smo Slovenci, in to hočemo in tudi moramo biti, ker drugače biti ne more, ker se ne moremo preleviti narodnostno v člane drugega naroda, kakor v resnici to smo, potem je edino pravilno, da smo kar najboljši in najpopolnejši

Ramoški cerkveni pevski zbor (dirigent Gabriel Čamernik Foto L. Erjavec)

Slovenci. To bi se reklo, ne le povečajoč število, temveč taki, ki so s slovenstvom prežeti — torej, da nosimo v sebi poleg drugega tudi živo slovensko kulturo. V njo pa nas vodi dobro poznanje slovenskega jezika. Treba je stremeti po popolnosti: tudi do čim popolnejšega znanja jezika. Šele tako se moremo poglobiti v vse lepote in fineše, ki jih je poln tudi naš jezik.

Jezik nas povezuje

Jezik nas veže na naše starše, posebej na mater, ki nam je prva govorila svoje besede v zibelko. Zato je v ljubezni do staršev, ki nam jo narekuje četrta božja zapoved, vsebovana tudi ljubezen do materinega jezika. Kdor ne ljubi svojih staršev, ta zavrača po večini tudi njihov jezik kot preljubo in drago dediščino, ki so mu jo ti dali. Ta pozablja tudi na to, da je jezik božja dobrina, ki nam jo je Bog vsadil v srce ter smo poklicani, da jo čuvamo, ohranjamo, negujemo in tudi z ljubeznijo uporabljamo.

Kakor vsak jezik, ki se ga morebiti s trudom priučimo in pomeni za nas novo pridobljeno bogastvo, tako je naš domači jezik po vrednosti za nas na prvem in vzvišenem mestu. Iz njega izvira naš ponos, ker je pognal v naše bistvo najgloblje korenine.

Naš jezik ni le jezik nas posameznikov, ampak je jezik vsega

slovenskega naroda, to se pravi vseh ljudi, ki čutijo in govore slovensko, pa naj so kjerkoli po širokem svetu raztreseni. Prav ta je tista vez, ki nas povezuje med seboj, čeprav so široka morja in visoke gore med nami. Preko nje ga nas veže med seboj tudi ljubezen, ki je najdražja vrednota ljudi pod soncem. Saj je prav ljubezen tista, ki vse premaguje in do vsakogar najde pot ter vsakogar more dvigniti iz plitvin, pozabljenosti, skrušenosti in temin v beli dan in na sonce, ki vse oživlja, popravlja in prepaja. Kjer je slišati naš jezik, tam je košček naše domovine, tam bije slovensko srce, ki morebiti čuti in misli vsaj deloma enako kot jaz. Tam vmes najdem morebiti tudi prijatelja...

Slovenščina v naših družinskih in skupnih domovih

Taki majhni koščki domovine so tudi naši skupni domovi, ki smo jih zgradili, da bi se v njih počutili domače — kot doma in da bi nemoteno v njih donela naša govornica in odmevala naša pesem.

Jezik nas veže med seboj bolj kot karkoli drugega, je naša najtesnejša povezava in stik na Slovenijo in nit med vsemi drobnimi kapljami naše krvi, raztreseni po vseh celinah zemlje. Po jeziku se šele smemo imenovati Velika Slovenija v svetu, ki je ime za vse one, ki ohranjajo v srcu še vsaj nekaj žive ljubezni in resničnega,

zdravega ponosa do slovenstva in slovenskih vrednot.

Naša zvesta ljubezen do slovenskega jezika bo imela poln odmev tudi v naših otrocih. Če bomo mi govorili le neko spačeno slovensko govoricico, ki ne bo niti malo podobna lepi in čisti knjižni slovenščini, take se bodo tudi naši otroci naučili. Zato bi bilo primerno, da bi se skušali priučiti lepe slovenščine, da bi jo mogli potem posredovati tudi sinovom in hčeram. Otroci nas poslušajo in opazujejo in se po nas ravnaajo: če nikdar ne vidijo očeta, niti matere, vzeti v roke naše knjige in brati iz njih, če otroku nikdar nihče ne svetuje, kaj naj bere, iz česa naj črpa lepoto našega jezika, kako naj pričakujemo, da bo otrok sam od sebe z veseljem segel po knjigi, ko pa vidi, da je brezdelje prijetneje. Naši otroci morajo imeti zavedne in klene očete in matere: ne le take, ki bi jim kupovali lepe obleke in nove čevlje, ampak tudi take, ki jim bodo vdihnili in bistrili pravega globokega duha... in jih očuvali pred zgrešenimi ideologijami in pozneje bolečimi in sovražnimi stranpotji.

Ni res, da bi po naših družinah ne mogli govoriti dobro slovenskega jezika; da bi se ne mogli tudi bratci in sestrice med seboj pogovarjati po domače. Tudi je povsod neka minimalna možnost, da se ustvari vsaj mala družinska knjižnica in da mladi naraščaj pozna naše knjige. Lepo je

videti v hiši knjižne police in na njih lepo uvrščene knjige. Človek se srečnega počuti ob njih, ker ve, da navzočnost duha naših pisateljev in pesnikov prijetno polni prostor. Saj je lepo, če pri hišah stoje avtomobilska vozila, še lepše pa je, če se srečaš v njih tudi z najnovejšimi našimi knjigami. V njih je pot, ki vodi od starih do mladih in ki edina more zožiti pogoste prepade med očeti in sinovi in jih zblížati v srečno družino. Kaj naj pa nas neki sploh povezuje med seboj, če ne kultura in toplota doma, če ne ista govoricica in ista ljubezen! Če mi, starši, na viden in oprijemljiv način ne spoštujemo, kar je najbolj našega, kako naj potem to pričakujemo od naših otrok in s čim naj prebrečimo, da nas ne bodo zapustili in šli po svoje. Dom niso samo štiri stene in streha, prijetno pobarvane in koristno izoblikovane: manika najvažnejše, to je ljubezen, ki naj ta dom ogreva, to je medsebojno spoštovanje in razumevanje, to je sodelovanje in žrtvovanje vseh za enega in enega za vse.

Lepo je dajati

Še nekaj: razumem in vidim, da starši veliko žrtvujejo za svoje otroke. A to je naša dolžnost, da se zanje žrtvujemo, da zanje naša ljubezen izgoreva. Za vse to so nam oni dolžni spoštovanje, ljubezen itd., itd. — vendar nikdar ne zahtevajmo, niti posredno, za

vse to, kar smo zanje storili, od njih povračila. To ni kakor v trgovini: dam denar, da mi izročijo zanj blago. Naša ljubezen in trud sta sejana za otroke, da oni potem žanjejo ob času zrelosti žetev. Naj vam ne bo žal za to: pomislite, da je lepo dajati, dvakrat lepo dajati otroku, da mu je v srečo. — Pisatelj Mauser je napisal stavek: „V življenju je vedno tako, da človek od dobrega človeka nekaj vzame. Prijetna kraja, ljubka kraja, ki oba obogati.“ Jaz bi dodal: srečen tisti, ki ima kaj dajati drugim in ni vedno le v trepetajočem pričakovanju, da bo le sprejemal!

Sklepne misli

Če bi na koncu strnil svoje misli, bi mogel reči tole:

1. Naš jezik in z njim našo kulturo smo dolžni spoštovati, ohranjati in prenašati na mlade, ker nam je bila od Boga dana in je iz naših prednikov izvirajoča. Čast Bogu in spoštovanje narodu!

2. Nadaljevanje teh vrednot v naših mladih pomeni ohranitev naše krvi v svetu.

3. Jezik je edino sredstvo, ki ustvarja in ohranja našo kulturo in poživlja njeno rast.

4. Emigracija mora izpolniti svoje poslanstvo: če ga že politično ne dovolj, ker ga pač mnogi faktorji onemogočajo, pa bi ga lahko kulturno, kjer ima poti odprte na vse strani.

Žive zavesti, vztrajnosti in vo-

lje do življenja nam ne sme manjkati: če bi se to zgodilo, bomo ostali nekega dne kot luč, ki ji je zmanjkalo olja: utripajoči, padajoči v mrak, dokler ne bomo končali v temi in pozabi.

In vprašam: in naš veseli in mladi živžav, ki se je rodil iz nas, ali ga bomo pustili, da se bo sam nekega dne spraševal, kdo da je, odkod da je, in kdo so njegovi starši. Poskrbimo, da bo govoril jezik svojih mater, pel pesmi svojih očetov in zavestno čutil v sebi tok slovenske krvi! Da bo ponosen, ker izhaja iz slovenskega naroda, ki ima svojo tradicijo in svojo zgodovino, svojo kulturo, v borbah porojeno in prečiščeno ter žilavost in vztrajnost, ki je tudi veliko močnejši sovražniki niso mogli uničiti. . .

Če smo danes Slovenci razklani in razkropljeni po svetu, ali ni morda to tudi za rast in pomladitev naroda koristno? Bog nam je odmeril prostor in čas pod soncem, jezik in kulturo — in predvsem čut za obrambo in ohranitev svobode — ali nam nekega dne zaradi vseh tisočev žrtev, ki jih je narod prestal, ne bo naklonil tudi res tiste prave zarje svobode, ki bo pomladila in razbrstela naš narod?

Bodimo modri in vztrajni: zdravo in kleno seme — posejano, ne umre! Včasih mu je odmerjen le daljši čas, da vzklije in obrodi!

Dr. Jože Krivec

Kardinal Léger, apostol gobavcev

Prej je bil nadškof v Montrealu (Kanada). Toda iz ljubezni do ubogih in posebne pomoči potrebnih se je svoji nadškofiji odpovedal in postal v Afriki misijonar med mladino in gobavci. V zadnjem času je v Gaoundé (Kamerun) ustanovil zavod za mrtvoudne, ohromele dečke.

Slovesnega začetka delovanja zavoda za prevzgojo teh mladcev so se udeležili: državni poglavar Ahmadu Ahidjo; msgr. Gatin, tajnik Svete kongregacije za označevanje evangelija, ki je zastopal tudi Sveti sedež v Rimu in večja skupina Kanadčanov, ki so jih spremljali zastopniki vlade v Ottawi. Iz Kanade predvsem prihajajo darovi, s katerimi kardinal vzdržuje svoje podporne ustanove.

Zavod, ki ga je kardinal Léger ustanovil, ima 13 oddelkov. V njih je šola, zdravniška oskrbovalnica, prostori za prevzgojo, izdelovalnica za proteze, plavalni bazen, kapela in stanovanje za bolne dečke in za osebe, ki vodijo bolnišnico. Kardinal, ki je v bolnišnici kaplan in tolažnik, živi v premakljivem, priklonem stanovanju. V zavodu je zdaj 25 notra-

njih dečkov in okoli 60 zunanjih. More pa sprejeti 80 notranjih in postreči še 120 zunanjim.

Kardinal Pavel Emil Léger je star 67 let in je že od leta 1967 v Kamerunu. Tam je ustanovil že veliko podpornih domov, zlasti za oskrbovanje gobavcev.

Letos je bil v nedeljo, 30. januarja, svetovni dan gobavcev, ki ga je posebno pospeševal Rudolf Tollereau, veliki zagovornik in prijatelj teh nesrečnih bolnikov.

Na svetu je danes še vedno 15 milijonov gobavcev. To so morda najbolj ponižani, brezpravni in zapuščeni ljudje na zemlji. Mogli bi ozdraveti, če bi bil na razpolago denar. Potrebujejo zdravil in primerne zdravniške oskrbe. Potrebujejo predvsem duhovne vzgoje, ki bi vzbudila v njih zavest, da imajo pravico do življenja in do časti, ki gre človeku.

Vzgoje potrebuje tudi današnja družba, da bi te svoje člane spet pridobila in rešila. Družba se mora resno prizadevati, da bo dobila nazaj pravo evangeljsko ljubezen in iskreno sočutje do gobavcev, ki jim je Gospod posvečal izredno pozornost in jih je tudi čudežno ozdravljajal.

Bogosluzni KOLEDAR

1. april: **Velika sobota** — Velika sobota je posvečena spominu na grobno tišino, ki je obdajala mrtvega Zveličarja. Je to dan brez maše in brez obhajila. Na večer ali ponoči se pa vrši bogoslužje velikonočne vigilijske, ki nas povede v slavje Gospodovega vstajenja.
2. april: **Velika noč** — dan Gospodovega vstajenja
Prvo berilo: Ko je vstal od mrtvih, smo z njim jedli in pili.
Drugo berilo: Išcite, kar je zgoraj, kjer je Kristus. **Evangelij:** Potrebno je bilo, da je Kristus vstal od mrtvih.
Sv. Frančišek Paolski, puščavnik: **neobvezni god**
3. april: **Velikonočni ponedeljek** — dan po veliki noči
4. april: **Sv. Izidor, škof in cerkveni učitelj, neobvezni god**
Umrli 4. aprila 636 v Španiji. Njegov god je v rimskem kalendarju od leta 1722.
5. april: **Sv. Vincencij Ferrer, duhovnik: neobvezni god**
Dominikanec iz Španije. Pridigal po Španiji, Italiji in Franciji, kjer je umrl leta 1519.
7. april: **Sv. Janez Krstnik de la Salle, duhovnik**
Sv. Janez de la Salle iz Reimsa v Franciji se je odpovedal kaniški časti in se posvetil delu med mladino, za katero je ustanovil družbo „Šolskih bratov“. Umrli je leta 1719.
9. april: **Druga velikonočna ali bela nedelja**
Prvo berilo: Dejavnost ljubezen nad prvimi kristjani (Apd 2, 42-47). **Drugo berilo:** Nebeški Oče nas je prerodil za živo upanje (1 Pet 1, 3-9). **Evangelij:** Čez osem dni je prišel Jezus (Jan 20, 19-31).
11. april: **Sv. Stanislav, škof in mučenec** — **neobvezni god**
Škof v Krakovem na Poljskem, kjer ga je dal l. 1079 kralj Boleslav II. umoriti v cerkvi.

13. april: **Sv. Martin I., papež in mučenec — neobvezni god**
Vladal sv. Cerkev od l. 649 do 653. Umrl pregan na polotoku Krimu.
16. april: **Tretja velikonočna nedelja**
Prvo berilo: Smrt nima oblasti nad Jezusom (Apd 2, 14.22-28). Drugo berilo: S Kristusovo krvjo smo odrešeni (1 Pet 1, 17-21). Evangelij: Učenca spoznata Jezusa po lomljenju kruha (Lk 14, 13-35).
21. april: **Sv. Anzelm, škof in cerkveni učitelj, neobvezni god**
Iz Aoste v Piemontu, benediktinec, umrl kot škof v Canterbury 21. aprila 1109.
23. april: **Četrta velikonočna nedelja**
Prvo berilo: Jezus je Bog in Odrešenik (Apd 2, 14. 36-41). Drugo berilo: Obrnili smo se k pravemu pastirju (1 Pet 2, 20-25). Evangelij: Jezus je pastir in vrata k ovcam. (Jan 10, 1-10).
Sv. Jurij, mučenec: neobvezni god
24. april: **Sv. Fidelis iz Sigmaringena, duhovnik in mučenec — neobvezni god**
Odvetnik, ki je postal kapucin, da bi se laže žrtvoval za uboge, umorjen od kalvincev v Švici 24. aprila 1622.
25. april: **Sv. Marko, evangelist: praznik**
Spremljevalec sv. apostola Petra. Napisal je evangelij, kot ga je ta oznanjal. Rimska Cerkev ga slavi od 11. stoletja.
27. april: **Bl. Hozana Koterska, devica — neobvezni god**
Odlikovala se je po spokornem življenju, umrla leta 1565.
28. april: **Sv. Peter Chanel, duhovnik in mučenec — neobvezni god**
Prvi mučenec Oceanije. K svetnikom je bil prištet leta 1957.
29. april: **Sv. Katarina Sienska, devica — obvezni god**
Z molitvijo, spokornostjo in s spisi je imela velik vpliv na svoje sodobnike. Umrla je l. 1380 v Rimu. Je zavetnica Italije.
30. april: **Peta velikonočna nedelja**
Prvo berilo: Prvi diakoni polni Duha in modrosti (Apd 6, 7-7). Drugo berilo: Kristjani so duhovniki v Kristusu (1 Petr 2, 4-9). Evangelij: Kristus je pot, resnica in življenje (Jan 14, 7-12).

Slovenski duhovnik med čilenskimi Indijanci

Na obisku pri župniku Francetu Okornu, ki pastiruje na podeželski fari Selva Oscura, škofija Temuco, Čile, smo našemu rojaku zastavili nekaj vprašanj o njegovi župniji.

Okoren je Dolenjec. Rojen je bil 24. marca 1927 v škocijanski fari pri Turjaku in je študiral na škofijski klasični gimnaziji v Ljubljani, maturiral na begunski gimnaziji v Italiji in l. 1948 po maturi vstopil v slovensko begunsko semenišče, ki je bilo tedaj v Briksnu na južnem Tirolskem. Z njim se je preselil v Argentino, najprej v San Luis, nato v Adrogué. V duhovnika je bil posvečen 29. novembra 1953 v La Plati. Inkardiniran je v ljubljanski nadškofiji. Takoj po posvečenju je odšel v Čile v Curacautín k Janezu Moharju in Jožetu Kunčiču. Kot kaplan je bil katehet na farni šoli in na 4 državnih ljudskih šolah. Od 1962 je župnik v novoustanovljeni fari Selva Oscura, ki je 650 km južno od Santiaga.

Povej za bralce DŽ čisto na kratko nekaj o svoji župniji.

Župnija Selva Oscura šteje ok. 4.500 duš. Dolga je približno 60 km, široka pa 29. Razdelil sem jo

na 12 verskih središč, kjer imam dvakrat na mesec biblični sestanek in sv. mašo. V farji žive in delujejo tri misijonske sestre, ki mi pomagajo pri verskem izobraževanju otrok in odraslih, oskrbovanju bolnikov in pri duhovni in materialni pomoči revežem, kolikor je pač mogoče.

Med verniki je pet ljudi, ki mi aktivno pomagajo pri apostolskem delu in na katere se lahko zanesem. Sodelujejo pri ekonomskem farnem centru in pri bibličnih sestankih. Vsi so napravili "Cursillo de cristianidad".

Kako je s farno ambulanto?

Revnim bolnikom, ki nimajo možnosti do zdravniške oskrbe na socialnem zavarovanju, nudimo zdravniško pomoč v naši ambulanti. Zdravila dobivamo predvsem iz ZDA preko Catholic Medical Mission Board Inc. in nekaj tudi iz Evrope, iz Italije, Avstrije in Nemčije.

Ambulanta deluje na 3 krajih: v vasi sami, v Villa Cautín in v indijanski redukciji Bayotoro. Letno pride približno 3 tisoč bolnih iskat pomoči v našo ambu-

lanto. Kakih 60 do 70 jih je treba spraviti v bolnico v Cura Caútín.

Delo v ambulanti opravljamo ena redovnica, dve gospe in jaz. Vso oskrbo in zdravlila dobivajo bolniki popolnoma zastonj.

Ali je prišlo v Čilu do ločitve med „konservativnimi“ in „progresivnimi“ duhovniki?

Do javnega preloma med „konservativnimi“ in „progresivnimi“ elementi v čilski Cerkvi ni prišlo, pač pa je bilo in še obstoja trenje; t. i. mlada Cerkev, ki je pred leti nastopila v javnosti z zasedbo santiaške katedrale, se je polagoma umirila. Pri tem imajo zaslugo predvsem čilski kardinal in škofje, ki so na široko odprli vrata dialogu in z velikim razumevanjem in potrpljenjem pomagali mlajšim in nemirnim duhovom. Seveda pa se kriza, ki je zajela vsa področja človeškega udejstvovanja, čuti med nami v Čilu, tako med duhovniki kot med laiki.

Koliko Indijancev je v fari? Povej kaj o njihovih značilnostih, o njihovem razmerju do Čilencev, o njihovem socialnem položaju.

V naši župniji je nekaj nad 2 tisoč Indijancev rodu Mapuče, v vsej deželi pa je Indijancev neko pol milijona. Njih karakteristične značilnosti so nezaupanje do belih sploh, posebej pa še do

Špancev in Čilencev zaradi zgodovinskih trenj in sovražnosti; hudo so nagnjeni k lenobi, pred delom imajo kar strah, čeprav se izjeme, a redke; zelo je tudi razširjeno med njimi pijančevanje, z vsemi posledicami, ekonomskimi, zdravstvenimi in moralnimi. Sovražno nerazpoloženje do Čilencev se pokaže zlasti v pijanosti.

Preživljajo se Indijanci s poljedelstvom in živinorejo. A vse je zelo primitivno in zaradi pomarjanja kapitala ne morejo primerljivo pognojiti in tako so njihovi pridelki silno skromni. Lahko rečem, da nazadujejo gospodarsko in biološko. Če pridejo v stik s kulturo in napredujejo v tej smeri, se kmalu začno sramovati svojega izvora in nočejo več priznati svoje indijanske krvi.

Kako je z njimi v verskem pogledu: kakšni so pastoralni poskusi med njimi in ali ohranjajo še poganske običaje?

Po veliki večini so katoličani po krstu, praktično pa ohranjajo staro pogansko verovanje. Tako so ohranili prav do danes gñetún — neke vrste darovanje živali in poljskih pridelkov in sicer v zahvalo ali v priprošnje. Za to versko opravilo se zberejo iz vse okolice, postavijo na določenem kraju šotore iz vej v obliki podkve, vsaka družina zase, v sredi pa plešejo svoje starodavne plese, pojejo in vpijejo k Bogu, jedó in pijó.

da je veselje, tretji dan ob sončnem vzhodu pa opravijo daritev živali: iztrgajo živo srce in ga darujejo, s krvjo poškrope okoličo, meso pa pojedó. K temu obredu ne pripustijo nobenega tujega opazovalca. Šele po letih znanstva in prijateljstva so mene pustili, da sem bil zraven in vse tudi fotografiral.

Ohranili so tudi polno vraž in praznoverja, imajo zelo upoštevane čarovnice, so pa od vsega početka monoteisti.

Pastoralno delo med njimi je težko: preko bibličnih sestankov, obiskov po družinah in po ambulanti se jim približujemo, kolikor je mogoče. Mapučes so naravno verni ljudje, a krščanstvo je za nje zaenkrat skoraj previsoko. Treba je dvigniti njihovo splošno kulturo in gospodarsko stanje, da bodo laže dojeli evangelij. Vendar imamo med mladino precej lepih uspehov. K nedeljski maši prihajajo peš po 6, 7 ali celo 8 km daleč.

V sosednji škofiji Villarrica kjer so kapucini iz Bavarske že 100 let na delu med Mapučes, imajo nekaj duhovnikov in redovnih sester te rase. So pa tudi ti — kot njihovi sorojaki — svojevrstni in težko dostopni.

Za konec še eno vprašanje: Ali si ne želiš po tolikih letih delovanja na isti fari spremembe in premestitve?

Čeprav oskrbujem kraj že 17 let, ne bi rad zamenjal fare. Res je, da nimam dosti ugodnosti, saj na farnem ozemlju ne morem kupiti npr. niti bencina niti znamk za letalsko pošto. Vse moram nabaviti v bližnjih mestih, do katerih imam 40 ali 60 km. Pota so pozimi zelo slaba in večkrat kar neprehodna zaradi blata.

A človek vzljubi te reveže, ki imajo kljub človeški bedi marsikatero lepo lastnost. Med njimi prejeman več ljubezni kot na marsikateri mestni fari.

Upoštevati je pa treba po drugi strani tudi njih mentaliteto: do drugih so silno nezaupljivi in le po več letih stika in sožitja se začno odpirati veri. Večina pastoralnega dela sloni na osebni prijateljstvu. Čilenski preprosti ljudje „mislijo“ s srcem in ne z možgani. Ko človek postane njihov prijatelj, ima prost vstop do njih src in sprejmejo vse, kar jim govori. Če ga pa smatrajo za neprijatelja, je pa vse delo zastonj. Zato je velikega pomena stalnost cerkvenega osebja in pa gojitev prijateljstva.

Slovenskim rojakom pa priporočam v molitev sebe in zlasti vse svoje farane, Čilence in Indijance.

I. I. (Nadaljevanje)

Sledila je komunistična revolucija.

Naj samo kratko naštejem, kar je vsega hudega zadelo našo družino in našo mamo. Prekruto bi bilo podrobno opisovanje vseh težkih dogodkov, ki se nama nazaj gledani zde nemogoči in le kot fantazija, pošastni nestvori morečih sanj. Tudi z mamo pozneje o tem nisva mogla govoriti in se vse to ni omenjalo, kot da se ne bi bilo zgodilo. Prekruto je vse bilo.

Ne nanaša se to neposredno name kot duhovnika, pa tudi ni brez vsake zveze. Zakaj Bog ve, ali se vse to nad našo družino ni zgodilo, ker je bila globoko katoliška in je imela dva duhovnika.

Oče je takoj v začetku revolucije bil ubit na domu. Zvečer so

ga prišli komunisti iskat. Skušal jim je ubežati, pa je padel zadet od krogle blizu hiše. Mati in starejša sestra sta morali morilcem še prej skuhati večerjo, preden sta smeli iti pobrat mrtvega očeta.

Tako težko je bilo takrat tistim dobrim ljudem v mojem domačem kraju, da so blagrovali mrtvega očeta, da je rešen grozot, ki so jih morali prenašati. V velikem številu so se udeležili pogreba, ki so ga vodili sami brez duhovnika, ker tudi ti niso bili varni življenja in jih je že več v okolici bilo umorjenih. V družini sta bila dva duhovnika, njegov brat in sin, pa je moral biti pokopan brez duhovniškega blagoslova. Pravili so mi pozneje domačini, da so vsem prišle solze v oči, ko je z blagoslovljeno vodo poškropila sveži grob naša uboga mati sama.

Trije bratje, Tone, Jernej in Lojze, kar po vrsti za menoj, so se morali skrivati zasledovani od komunistov in so pozneje prijeli za orožje, da branijo svoje življenje in življenja nedolžnih. Med tem je bil Jernej še odpeljan od Italijanov na Rab, kjer je za las ušel smrti s kapitulacijo Italije v septembru 1943. Dolga vrsta mladih mož in fantov iz našega kraja je namreč podlegla nečloveškim razmeram in njih kosti trohne na tem otoku strahot.

Tako je bila družina razdejana in sta ostala z materjo na domu

le dva najmlajša brata in tri se-
stre.

Še ni bilo dovolj trpljenja. Pri-
šli so italijanski fašistični vojaki
in delno izropali dom. Vdrli so
tudi v našo „gospodovo sobo“. Mama
mi je sporočila, da so od-
nesli tudi vse moje novomašne da-
rove, ki so še bili tam. Nič mi ni
bilo za materialno škodo, saj tega
nisem tako nujno potreboval. A
preveč srčne naklonjenosti mojih
dobrotnikov se je držalo teh da-
rov in zgrozil sem se ob misli,
kako je po teh tatinskih in na-
silnih rokah ta dobrota bila os-
krunjena.

Za fašisti so potem prišli ko-
munisti in pobrali vse ostalo ter
družino z doma izgnali.

Mama se je takrat s preostalo
družino zatekla k meni, ki sem
bil na svoji drugi duhovniški služ-
bi v kraju, ki je bil pred komu-
nisti varen. Revica, ki je toliko
trpela, se mi je približala vsa
skrušena, kot da jo tare kaka
krivda. Zakaj? „Ivan, s tako tež-
kim srcem stopam predte. Vedno
sem ti mogla kaj prinesiti, ko sem
te obiskala. Sedaj pa prihajam
prazna in tebi v nadlego!“ je go-
vorila. Uboga mama! Pozablja na
prestane grozote in toži, ker sto-
pa pred sina duhovnika praznih
rok.

Ko je bila mama konec prve
svetovne vojne prvič sprožila mi-
sel, ali bi hotel iti v šole in za
„gospoda“, me je skrbelo, ali „go-

spodje“ tudi morajo v vojsko. Se-
daj pa so prišli časi, ko so duhov-
niki, moji sobratje, v komunistič-
ni revoluciji padali kot klavna ži-
vina, še huje, kot znajo pobijati
le človeške zveri: mojega sošolca
so mučili in umorili na ognju,
drugega pobili s krampom...

Prišel je konec vojske in v
moji domovini na vse prejšnje
grozote še pečat za vso zgodovi-
no: načrten pokol visokih tisočev
mladih slovenskih mož in fantov.
Tudi moji trije mlajši bratje so
morali takrat mučeniško umreti
in iti za očetom: Tone pri 26 le-
tih, Jernej 23 in Lojze šele 19 let
star. Njih kosti trohne kje v ko-
čevskem Rogu ali v Teharjih.

Mati se je s hčerkami in naj-
mlajšima sinovoma vrnila, da ob-
novi razdejani dom. Od dveh pre-
ostalih sinov je mlajši bil sredi
gimnazijskih študijev, starejši pa
je takrat tudi imel šele okoli se-
demnajst let in je šele po kakih
desetih letih pozneje prevzel go-
spodarstvo na domu. Po vsem,
kar so težkega preživeli, so bili
sedaj uradno označeni in zaniče-
vani kot izdajalci, kar so morali
prenašati molče in brez pritožbe.
Boljša polovica kmetije je bila
zapljenjena, ker da je bil pokojni
oče, ki so ga bili ubili, „narodni
izdajalec“. Zakaj, ni bilo poveda-
no. Vsi pa, ki so ga poznali, so o
njem govorili, da ni takega člo-
veka „za pomagat in za dobro
storit,“ kot je bil moj oče.

Jaz sem se znašel po nekaj letih v Ameriki.

Saj nimam pravice do življenja. Življenje od tedaj čutim kot podarjeno, ko je toliko mojih tovarišev duhovnikov moralo umreti in so morali poleg očeta pasti tudi kar povrsti trije bratje za menoj.

Življenje v svobodi mi je prva leta često grenila misel na tovariše duhovnike v domovini, ki so morali še po koncu vojske živeti v neprestanem strahu, ko ne ponoči ne podnevi niso bili varni življenja. Saj jih je bilo več od njih še umorjenih po končani vojski, velika večina pa so trpeli po ječah, mnogi od njih dolga leta, in so umirali predčasno na posledicah tega trpljenja.

Moj bratranec duhovnik, naš sosed, ki mi je bil v mojih otroških letih pri odločanju glede moje bodočnosti kot vzornik, je bil v tem času „ljudskih sodišč“ tudi obsojen in umorjen. Domačim niso povedali ne časa ne kraja ne načina njegove smrti, ne kje je njegov grob, ki je še danes neznan in se po njem še danes vprašati ne sme.

In njegova uboga mati, moja teta, je vse to morala še doživeti in gledati.

Uboge matere vseh teh duhovnikov, ki so gledale in doživljale trpljenje in umiranje svojih sinov duhovnikov! Kdo se jih spomni!

Moji materi in meni je po vsem trpljenju vojske in revolucije vsaj s tem bilo prizaneseno. A ona je ostala v „osvobojeni“ domovini, jaz pa sem si izbral svobodo v tujini, med nama pa je ostal širni ocean.

Zima na Notranjskem

*Troje oznanja in priča veseljnost
Boga:*

Luč, Lepota, Ljubezen!

Luč Njegovo? — Imamo nebo!

Lepoto božjo? — Imamo zemljo!

Ljubezen nebes? — Mati zrcali jo!

Ivan Pregelj

Sveto pismo o božji in človeški zvestobi

Božja zvestoba

Ena najbolj opevanih božjih lastnosti v svetem pismu je njegova zvestoba. Ta je tudi najmočnejši nagib za naše upanje in otroško zaupanje v Boga. Bog je zvest, se pravi, da drži besedo, da izpolni svojo obljubo, ki končno temelji na njegovi večni in nespremenljivi ljubezni do nas ljudi.

V božjo zvestobo so neomajno verovali že Izraelci in še pred njimi njihovi predniki. Za vero očeta Izraelskega naroda, Abrahama, priča molitev njegovega hlapca Eliezerja: „Hvaljen bodi Gospod, Bog mojega gospoda, ki ni odtegnil svojega usmiljenja in zvestobe mojemu gospodu“ (Gen 24, 27). In sveti Pavel spominja svoje bravece, kako je Sara, Abrahamova žena, zanosila čudežno zaradi vere, „ker je imela za zvestega tistega, ki ji je dal obljubo (da bo namreč imela sina)“ (Hebr 11, 11). Pozneje je to vero izraelskega ljudstva v božjo zvestobo Mojzes izrazil z naslednjimi besedami: „Ti si milostni in usmiljeni Bog, potrpežljiv in bogat na milosti in zvestobi“ (E 34, 6). In razlog te božje zvestobe je v tem,

da „Bog ni kot človek, ki bi lagal in kakor človeški otrok, da bi se česa kesal. Naj bi On mar kaj rekel, potem pa istega ne izvršil; kaj obljubil, pa potem ne izpolnil?“ (Num 23, 19).

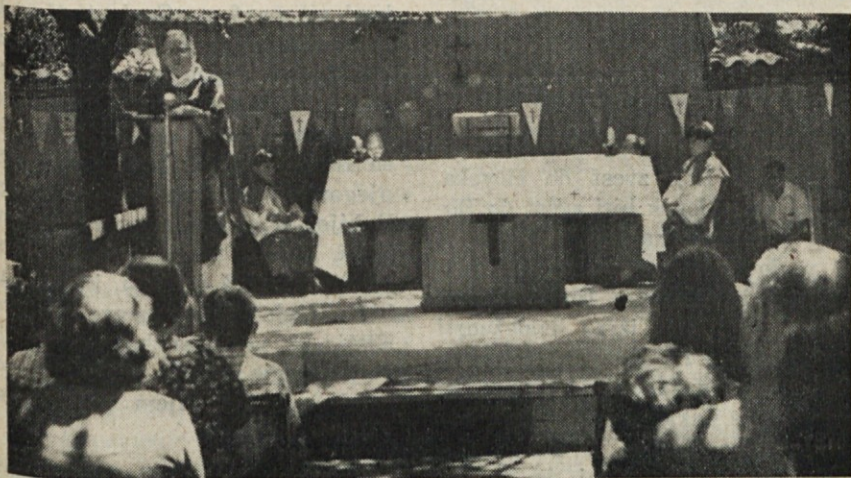
Izraelci naj bi z osvoboditvijo iz egiptovske sužnosti spoznali, da je njihov Bog zvesti Bog, ki ohranja zavezo in milost nad tisoč rodovi tistim, ki ga ljubijo in njegove zapovedi izpolnjujejo. Za Mojzesom so božjo zvestobo proslavljali vsi veliki voditelji izraelskega ljudstva. Tako je Salomon ob posvetitvi mogočnega temelja v Jeruzalemu takole molil: „Gospod, Bog Izraelov! Ni Boga, ki bi bil Tebi enak v nebesih ali na zemlji, ki ohranjaš svojo zvestobo in svojo zavezo tistim, ki z vsem srcem hodijo pred Tvojim obličjem“ (2 Kron 6, 14). Zlasti pa psalmist povečuje na neštetih mestih božjo zvestobo. „Božja beseda je resnična in vse njegovo delovanje se vrši v zvestobi“ (32, 4). Zvestoba je celo božje bistvo: „Gospod, Bog vojská, kdo je Tebi enak? Mogočen si in Tvoja zvestoba Te obdaja!“ (Ps 88). Na božji zvestobi temelji nespremenljivost božjih sklepov. Tudi če se

ljudje izneverimo, Bog ostane kljub temu zvest, ker se ne more sam sebi izneveriti: „Dobroten je Gospod, njegova milost traja ve- komaj in njegova zvestoba od ro- du do rodu... Za vse čase traja Tvoja zvestoba kot zemlja, ki si jo Ti ustvaril“ (Ps 118).

Božja zvestoba je za pravične- ga razlog njegovega zaupanja v Boga. „V Tvoje roke, Gospod, iz- ročim svojega duha, Ti zvesti Bog, me boš odrešil“ (Ps 30). Za- upanje na božjo zvestobo pa mora še posebej napolnjevati kristjana: „Zato naj tudi tisti, ki trpi po božji volji, svoje duše priporočijo zvestemu Stvarniku z dobrimi de- li“ (1 Petr 4, 19). Ker je Bog zvest, dovrši delo, ki ga je začel, ko je človeka poklical k veri. Ce- lo nevera Judov ni mogla prema-

gati božje zvestobe: „Bog vas bo utrdil do konca, da boste brez gra- je ob dnevu našega Gospoda, Je- zusa Kristusa. Zvest je Bog, ki vas je poklical v občestvo s svo- jim Sinom Jezusom Kristusom, našim Gospodom“ (1 Kor 1, 9). „Gospod je zvest; krepčal vas bo in vas pred vsem hudim obvaro- val“ (2 Tesal 3, 3). Ne bo dovolil, da bi bili njegovi verniki presku- šani preko svojih moči, ampak bo hkrati s preiskušnjo dal dober iz- hod, da jo bodo mogli premagati. Zvest je tudi v obljubi, da nam bo prizanesljiv: „Če svoje grehe priznamo, potem je on zvest in pravičen; odpusti nam naše gre- he in nas očisti vse krivičnosti“ (1 Jn 1, 9).

Božjo zvestobo mora človek tu- di proslavljati. „Ne bom skrival

Msgr. Anton Orehar med sv. mašo na dan slovenskega verskega tiska na Pristavi (Foto L. Erjavec)

Tvojega pravičnega vladanja v svojem srcu; Tvojo zvestobo in Tvoje rešenje hočem oznanjati. Ne zamolčujem Tvoje milosti in Tvoje resnice v častnem zboru. Zato pa ne vzemi, Gospod, svojega usmiljenja od mene, Tvoja milost in Tvoje usmiljenje naj me vedno spremljajo“ (Ps 39, 11).

Kristusovo zvestobo napovedujejo že preroki stare zaveze. On je „usmiljeni in zvesti veliki duhovnik pri Bogu, da bi zadostil za grehe svojega ljudstva“. V Skrivnem Razodetju se imenuje „zvest in resnicoljuben, zvesta in resnicoljubna priča.“ Zvestoba božja je zato po prerokih tudi ena od značilnosti mesijanske dobe in mesijanskega ljudstva: „Usmiljenje in zvestoba se srečata, pravičnost in mir se poljubita; zvestoba požene iz zemlje in pravičnost se nagne iz nebes“ (Ps 84).

Človekov odgovor na božjo zvestobo

Ker je Bog zvest do človeka, mora tudi človek biti zvest do Boga. Mojzesov naslednik Jozue je v poslovnem govoru močno priporočil izraelskemu ljudstvu zvestobo Bogu kot izraz hvaležnosti za Izraelovo izvolitev in rešitev iz egiptovske sužnosti, za zmage, ki mu jih je naklonil in za podelitev obljubljenih dežele. Zvestoba človeka do Boga je pogoj, da Bog izpolni svoje obljube: „Gospod je z vami, ker ste vi bili z njim; če

ga iščete, ga boste tudi našli, če pa ga zapustite, vas bo tudi on zapustil“ (Kron 15, 2). Zvestoba do Boga se mora posebej izkazati v preskušnjah. „Vsi, ki so bili Bogu všeč, so šli skozi preskušnje in niso omahovali v svoji zvestobi“ (Judit 8, 23). Zato pa modri Sirah tako zelo opominja k zvestobi v težavah: „Moj sin, če se pripravljáš na to, da boš začel služiti Bogu, stoj trdno v pravičnosti in božjem strahu in pripravi svojo dušo na skušnjave. Zaupaj v Boga, hodi vedno po pravi poti in upaj vanj. Imej strah pred njim do svojih starih dni... Vsi vi, ki se bojite Boga, čakajte njegovega usmiljenja, ne oddaljite se od njega, da ne boste padli... Kdo je še kdaj bil zvest njegovi volji, pa bi se bil zapustil? Kdo ga je klical na pomoč, pa ga ne bi imel za mar?... Gorje tistim, ki so zgubili potrpežljivost, ki so zapustili pravo pot in zašli na napačno! Kaj bodo storili nekoč, ko bo Gospod začel soditi? Tisti, ki se Boga boje, ne bodo nepokorni njegovim besedam in kateri ga ljubijo, se držijo njegovih potov. Tisti, ki se Boga boje, iščejo, kar je njemu všeč in tisti, ki ga ljubijo, izpolnjujejo njegovo postavo. Tisti, ki se Boga boje, naredijo voljno svoje srce in posvetijo svoje duše z življenjem po njegovi volji.“

Zvestoba Bogu se pokaže najprej v malenkostih, to se pravi v pravilnem opravljanju zemeljskih

in minljivih dobrin, ki nam jih je Bog izročil. „Kdor je v najmanjšem zvest, je zvest tudi v velikem. Če torej pri krivičnem mamonu niste bili zvesti, kdo vam bo dal to, kar je vaše?“ (Lk 16, 10-12).

K zvestobi do Boga nas vabi tudi plačilo, ki je tej zvestobi obljubljeno. „Otroci svetih očakov smo — pravi Tobija — in zato pričakujemo kot plačilo tisto drugo, blaženo življenje, ki ga bo Bog dal tistim, ki tudi v času preskušnje ne popustijo v svoji zvestobi do njega“ (2, 18).

Sveto pismo nam navaja tudi mnogo zgledov človeške zvestobe do Boga. Zlasti očaki izraelske zgodovine so se izkazali zveste Bogu, kar jim je Bog štel tudi v dobro. Zelo poveličevan zgled zvestobe je Job: „Moja noga se je trdno držala njegove sledi, njegovih poti sem se držal in jih nisem nikdar zapustil, v svojem srcu sem hranil besede njegovih ust“ (Job 23, 11). V času verskega preganjanja so premnogi Judje ostali zvesti Bogu do žrtve svojega življenja. „Mnogi od izraelskega ljudstva so bili odločeni, da ne bodo jedli nič nečistega in so raje umrli, kot pa da bi se omadeževali z nečistimi jedmi“ (1 Mkb 1, 65). Oče makabejskih sinov je govoril: „Če se tudi vsi narodi pokorijo kralju Antiohu in ves narod odpade od vere svojih očetov in se uklone, jaz in moji sinovi, ter moji bratje hočemo bi-

ti zvesti postavi naših očetov“ (1 Mkb 2, 19-21).

Tako se v svetem pismu proslavlja in poveličuje božja zvestoba do človeka in se vabi človeka, da naj temu zvestemu Bogu odgovori s svojo zvestobo.

p. Alojzij Kukovica

Deset odstotkov Nemcev ne gre nikoli v cerkev

Škofovska konferenca Zah. Nemčije je naročila institutu za raziskavo javnega mnenja v Allensbachu, naj razišče odnos nemških katoličanov do nedeljske maše, do članstva v Cerkvi, do celibata.

Institut je vprašal 3995 oseb, izbranih po ključu za reprezentativne ankete Tajništvo nemške sinode v Münchnu je izsledke objavilo brez komentarja.

35.6% katoličanov gre vsako nedeljo k maši, 18.7% skoraj vsako nedeljo, včasih gre k maši 17.9%, redko 18%, nikoli 10%. Zelo tesno zvezo s Cerkvijo čuti 17.2%, 4.7% pa je izjavilo, da jim Cerkev ne pomeni nič. 16.9% je izjavilo, da vzdržujejo s farno skupnostjo tesne zveze, 41.4% so svoje zveze z isto ocenili kot srednje, 15% pa je izjavilo, da nima župnijo nobenih zvez. Na vprašanje, ali so kdaj mislili na izstop iz Cerkve, je 35% odgovorilo z ne, 11% z da.

V DRUŽINI

Velika noč v družini

Poznamo dve vrsti veselja. Veselje, ki nam pade v dar, in veselje kot povračilo in nagrada.

Poznamo otroke, ki dobijo od staršev v dar vse, kar jim poželi srce in kar si njih domišljija more izmisliti, od sladkarij, preko igrač, do domačih živali in obleke. K temu dodajmo še slikanice, vse vrste zabav od televizije, kina in gramofonskega igralnika do vrtiljaka, jezdenja na poniju in domačih prireditev. Denar, cena in žrtve staršev ne igrajo nobene vloge. Samo, da bo njihov „zlati“ otrok zadovoljen.

Ti otroci niso zadovoljni. Zabave in užitkov si niso prislužili. Zato te stvari niso njihove, pač pa samo njihovih darovalcev. Otrok se čuti odvisen od odraslih, otrok ve, da si tega ni zaslužil, da živi na račun drugih.

Otrok ne bo znal tega izraziti, ker mu manjka primerna beseda in ustrezen izraz. Čuti pa to globoko v duši in doživlja praznino nezasluženega veselja in blagostanja.

Takšen otrok ni doživel veselja ob notranjem naporu in povračila za dobro voljo. Čuti se nekoristnega in je naveličan vsega dobrega, ker mu starši niso dali priložnosti, da bi si mogel predmet svojega veselja sam zaslužiti. Sami darovi ne prinesejo izkustva njegovih zmožnosti in lastne koristnosti.

Poznamo pa zakonce, očete in matere, ki jih je medsebojno prenašanje trpljenja zaradi bolnih otrok, neprilagodljivih sinov in svojeglavih hčera spolnilo v ljubezni. Težave so ju še bolj povezale med seboj. Vsak primer bolezni v družini je bil povod, da sta skupno zbrala zadnje sile, nesreča priložnost za večjo in bolj prekaljeno ljubezen. Težave, nesreče in bolezni v družini so bile sonce v luči in toploti, iz katere je zakonska edinost vedno bolj rasla in dozorevala. Ljubezen je bila vedno bolj klena, močna in krščanska. Ni bilo več toliko ljubimkanja, pa zato več potrpežljivosti; manj sladkobnosti, pa zato več razumevanja. Prav potrpežljivost in razumevanje pa sta znaka pristne ljubezni.

Iz take ljubezni rasteta sreča in zadovoljstvo. Iz take ljubezni poganja ponos zaradi prestalih tegob in težav. Taka sreča, zadovoljstvo in ponos so plačilo za ljubezen.

To je velikonočna sreča, veselje in zadovoljstvo.

Kristus nas ni odrešil s sladkimi nasmeški in lahkotnimi udarci na ramena, temveč s trpljenjem in smrtjo. Žrtev je bila osnova njegovega dela. Bila je izredno velika, zato pa je bilo tudi veselje velike noči prekipevajoče.

Tudi mi bomo veseli in srečni, če bomo s trpljenjem mogli soodreševati naše zakonske druge, naše otroke, naše sorodnike, prijatelje in znance.

To bo zaslužno veselje. In samo takega se nikdar ne preobjemo in ne naveliamo.

Naši otroci bodo srečni in zadovoljni takrat, ko jim veselje ne bo padlo v naročje kot dar, temveč kot plačilo za trud, težave in odpoved.

Rajanje deklic v Slomškovem domu v Ramos Mejiji

17 let – 15 cigaret na dan

Stara sem 17 let. Kaditi sem začela v družbi deklet, pred kakim letom. Sedaj se že kar težko premagam, da ne bi prižgala cigarete. Včasih jih pokadim do 15 na dan. Starši so potrpežljivi, vendar čutim, da bi jim bilo ljubše, če ne bi kadila. Kaj pravite?

Pravim, da si precej manj inteligentna, kot misliš. Pričela si kaditi, ker si mislila, da boš s tem dodala nekaj svoji osebnosti. Zdaj veš, da to ni res. Nehaj torej, dokler je čas.

Starši niso le potrpežljivi, ampak gotovo tudi zaskrbljeni. Predvsem za tvoje zdravje. Obenem pa se boje, da bi jim ti surovo odgovorila, če bi te posvarili pred tobakom, ki je — sama veš — strup.

Kar roko na srce, dekle! Če bi ti oče ali mama oporekala cigareto, bi jima vrgla pod nos „kaj vas briga, saj sem dovolj stara“, ali ni tako?

In ker te imajo radi, se boje tvoje

surovosti in molče. Stóri jim veselje. Laže boš nehala kaditi sama od sebe, saj bo to znak tvoje moči, kot če bi te k temu nagovarjali starši, od katerih bi se na zunaj rada osamosvojila.

Se motim? Mislim, da ne.

Oče in sin

K Marku Twainu je prišel nekoč 17-letni fant in mu potožil: „Z očetom se več ne razumeva. Tako je zaostal, nobenega smisla nima za moderne ideje. Kaj naj storim?“

Mark Twain mu je odgovoril: „Mladj prijatelj, zelo dobro te razumem. Ko sem bil jaz star 17 let, je bil moj oče prav tako neizobražen. Bilo je nevzdržno. Po 10 letih, ko mi je bilo 27 let, se je toliko naučil, da sva se lahko že kar pametno pogovarjala. In kaj ti rečem danes, ko jih imam 37? Če verjameš ali ne, kadar ne najdem več izhoda, vprašam za svet svojega starega očeta. Tako se znajo ti stari spremeniti.“

ker
te ljubim

**Življenje piše
najganljivejše zgodbe,
samo treba jih je
znati brati**

Milena in Peter.

Bila sta stara šestnajst let in devetnajst. Pri prvem srečanju je bil Peter ves očaran. Oba sta bila v službi pri istem podjetju. Milena je stanovala nekoliko dalj od službenega mesta kakor Peter, vendar jo je on vsako popoldne spremljal do avtobusne postaje in jo vsako jutro čakal na istem mestu.

Kmalu je Milena pričela prihajati pozno domov, njene starše je skrbelo in opominjali so jo. Vse zastonj. Ona se je samo smejala in govorila: „Ne vem, zakaj vas tako skrbi? Mislím, da me dovolj dobro poznate, da si lahko mislite, da dobro vem, kako se moram obnašati; in če bi poznali Petra.“

Seveda poznali so Milenko, bila je dobro dekle. Poizvedeli so o Petru, zaupanja vreden fant.

Vendar Milenkina mama ni bila mirna. Vedela je, da najboljše osebe lahko podležejo v največjih nevarnostih. Katerakoli stvar se lahko zgodi, kadar ljubezen hitro raste in vlada kakor tiran mlade osebe.

Sklenila je, da bo govorila z duhovnikom, ki je poznal Milenko in tudi Petra. Duhovnik je naročil, naj bi ga oba skupno obiskala. Določen dan sta prišla z nemirnim srcem.

„Zelo lepo,“ je rekel duhovnik po običajnih pozdravih. „Tako, vidva se ljubita. Ljubezen je nekaj lepega in še lepša bi bila, še čudovitejša, kadar se razvije v resni in globoki skupnosti za vse življenje. Ampak... tukaj je pomolčal, kakor da bi se bal nadaljevati.

„Dobro,“ je nadaljeval, „če se srečata vsako jutro in vsako popoldne, če imata vsak dan priliko za skupen sprehod, me resno skrbi, da se bo nekega dne ta lepa ljubezen končala. Ne da bi vidva zagrešila kako težko zmoto, ki se redno zgodi, tega ne verjamem. Vendar se lahko zgodi, da si lepega dne ne bosta vedela ničesar povedati, katerakoli malenkost vama bo zadosten razlog za prepir in morda celo za ločitev. Kako bi bilo škoda, če bi se to zgodilo. Kaj storiti, da se vajina ljubezen ne bi tako končala, nasprotno, da bo v preizkušnjah vsak dan močnejša.“

Oba sta ga gledala nemirna. Razumela sta, da ima duhovnik dobre namene in da je govoril resnico, vendar sta se bala odločitve. Gotovo jima bo svetoval, da se za naprej ne iščeta vsak dan.

Kakor da bi čital njune misli, jim je duhovnik rekel:

„Da, to je edina pot. Vse drugo je nevarno in lahko povzroči nepopravljivo škodo vajini ljubezni. Vajina ljubezen mora biti nekaj velikega in lepega, za vse življenje, če sta res rojena drug za drugega. Zato se mi zdi, da je najboljše, da se nekaj časa ne iščeta.“

Oba mlada sta se prestrašila.

„Vi nama vendar lahko verjamete, da nisva storila nič slabega,“ je ugovarjal Peter.

„Da, verjamem,“ je odgovoril duhovnik. „Ne samo, da verjamem, prepričan sem. Prav zato, da globoko prijateljstvo, ki obstaja med vama, ostane čisto in lepo, da se ne obrabi prezgodaj, ne ostari, da bi vaju končno ne dolgočasilo, vama pravim: bodita pametna, ne dovolita, da bi mlada ljubezen, ki si jo izpovedujeta, obledela, se porušila zaradi prepogostih dnevnih srečanj. Lahko pride trenutek, ko si ne bosta znala ničesar več povedati. In takrat...“

Mlada sta premišljevala. Končno je Milena rekla:

„Kaj se vam zdi, če bi si poiskala službo v drugem podjetju? Imam priliko, da takoj nastopim mesto uradnice v neki tovarni. Tako se bova lahko videla dvakrat ali trikrat na teden.“

„Dobra misel. Zdi se mi, da lahko kar takoj zamenjaš službo. Kar se tiče vajinih srečanj, bi vama svetoval, da se vidita le enkrat na teden. Za sedaj je to dovolj. Peter ve, da ga imaš ti resnično rada, in da ga boš čakala; tudi ti veš, da te ima on rad. Če je tako, kaj se more zgoditi vajini ljubezni. Nič. Nasprotno, po vsakem srečanju se bo

obnovilo veselje in ljubezen bo ostala na višini. Saj vendar hočeta, da je vajina ljubezen večna.“

Petrov obraz ni kazal posebnega navdušenja, Milenka pa se je takoj zavedala dobrotnosti nasveta, čeprav je vedela, da ga bo težko izpeljati. Vendar če jo Peter resnično ljubi, bo gotovo sprejel. In Peter je sprejel.

Tri leta kasneje sta se zaročila. Srečavala sta se bolj pogosto in zavedala sta se sreče, ki sta jo uživala v resnični ljubezni.

Ko sta se poročila, je imela Milenka enaindvajset let in Peter štiriindvajset. Danes sta srečna. Kdorkoli ju obišče v njuni preprosti hišici, najde v njenem domu ozračje svežosti, bujnosti in veselja, ki sta ga znala ohraniti nedotaknjene, da ga uživata v srečni zakonski skupnosti.

Kaj bi bilo z njuno ljubeznijo, če bi se v tistih letih svojega neukročenege doraščanja prepustila samemu sebi, ali če bi njuna ljubezen doživela nekega nekega dne brodolom zaradi pomanjkanja zrelosti, ker ne bi mogla nositi teže odgovornosti, ali če bi prišla v zakon prezgodaj, nepripravljena?

(Bo še)

Otto Goldman - M. Mt.

Mladina iz Castelarja pri Buenos Airesu je v januarju 1972 nastopila na Pristavi s folklornim plesom

Nekaj o sramežljivosti

Ena od odličnih naravnih in krščanskih kreposti je čistost. Napačno bi seveda bilo, da bi to krepost smatrali za največjo v zboru krščanskih kreposti. To mesto gre ljubezni do Boga in do bližnjega. Vendar je po drugi strani res, da je čistost zelo važna, ker ureja pomembno področje človekovega življenja in ima tudi velik pomen za urejeno družbeno življenje.

Čistost je krepost pravilnega zadržanja do spolnosti, kot ga naroča božji zakon, kakor ga človek spozna z razumom in po razodetju. Čistost ima drugačno vsebino pri poročenih in drugačno pri samskih ljudeh. Čistost poročenih obstaja v zmerni, od pravičnosti in ljubezni narekovani uporabi spolne sposobnosti, čistost samskih pa v popolni zdržnosti od vsakega spolnega udejstvovanja.

Na tem mestu nimam namena govoriti o čistosti, ampak o njej sorodni sramežljivosti. Sramežljivost pa je tisto človekovo zadržanje in če je z vzgojo in prizadevanjem pridobljeno, tudi krepost, ki kot obrambni zid varuje čistost pred nevarnostjo zlorabe. Čistost je namreč zelo ranljiva in povrhu še težka krepost, zato potrebuje posebne obrambne napra-

ve, da lahko vzdrži pogostne in težke napade.

Nek čut sramežljivosti je človeku že prirojen, čut namreč, ki človeka nagonsko nagiba k temu, da skriva spolnost in vse, kar je z njo v neposredni zvezi, ki torej tudi dovoljeno spolno udejstvovanje skriva pred tujimi pogledi. Ta čut sramežljivosti se ne razteza samo na spolno življenje kot takšno, ampak tudi na vse tisto, kar je z njo v bolj ali manj neposredni zvezi. Tako npr. ta čut odvrača človeka od pogledov, poslušanja, govorjenja, dotikov itd., ki lahko vzbude nedovoljeno spolno strast. Da je čut sramežljivosti nekaj prirojenega, torej vsakemu moralno nepokvarjenemu človeku lastnega, priča dejstvo, da ga nahajamo pri vseh narodih in kulturah, tudi pri najbolj primitivnih. Tudi tisti rodovi, ki si zaradi trdih življenjskih pogojev ali pa zaradi manjše spolne dražljivosti ne zakrivajo telesa, skrivajo spolno življenje. Smisel tega skrivanja je predvsem ta, da se moreta partnerja združiti na človeka vreden način predvsem duhovno. Nesramežljivo bi bilo torej tudi spolno združenje, pri katerem bi šlo partnerjema samo za spolni užitek, ne pa predvsem za osebnost-

no ljubezensko združenje. V prvotnem rajskem stanju človeku ni bil potreben čut sramežljivosti, ker je bila človekova spolnost pravilno vdelana v celotno človekovo osebnost. Po izvirnem grehu pa se je spontano pojavil v človeku ta čut, ki naj bi varoval človeka pred neurejenim spolnim izživljanjem.

Konkretne oblike, v katerih se izraža čut sramežljivosti pri posameznih narodih in kulturah, so različne. A po izvirnem grehu človekova čistost vsekakor potrebuje obrambnih naprav, ki morajo biti tem večje, čim nižja je splošna moralna raven v določenem okolju in določeni kulturi. Moderna kultura je v tem oziru na silno nizki stopnji. Ne smemo namreč zamenjavati snovne z moralno kulturo. Prva je danes resda precej visoka, druga pa je verjetno nižja kot kdajkoli. Temelj za čut sramežljivosti je spoštovanje pred spolnostjo. Seveda pa je možno, da se tudi čut sramežljivosti izrodi v priderijo, pretirano sramežljivost, ki ne sloni toliko na spoštovanju pred spolnostjo, ampak na nekem slepem strahu in begu pred tem področjem.

Ta prirojeni čut sramežljivosti pa je treba z vzgojo in lastnim prizadevanjem razviti v zavestno zadržanje in krepost sramežljivosti. Pri tej pa že ne gre več samo za nek spontan čut, ki ga je človeku dala narava na pot, temveč za zavestno in hoteno zadržanje

ter pripravljenost človeka, da ne izpostavlja svoje čistosti nevarnostim in tudi pozitivno zavrača vse tisto, kar bi jo lahko ogrožalo. Komur je mar čistost, ta bo okoli nje zgradil čim močnejši obrambni zid. Pri komer pa se je sovražniku posrečilo podreti to varnostno napravo, tam je čistost izpostavljena neprestanim in težkim nevarnostim. Ni mogoče prezreti dejstva, da je v modernem svetu čistost, tako zakonska kot neporočenih, v težki krizi. In temu je v veliki meri krivo načrtno ali pa nezavestno podiranje čuta in kreposti sramežljivosti v načinu oblačenja, v govorjeni in tiskani besedi, v revijah, filmu in televiziji. Zdi se, kot bi neka skrivnostna zla sila podirala vse jezove, ki imajo namen braniti tako lepo, pa obenem tako krhko krepost čistosti v človeku.

p. Alojzij Kukovica SJ

Splošni: da bi vse božje ljudstvo sodelovalo pri vzbujujanju duhovniških poklicev in tako bolj popolno razumelo potrebe božje Previdnosti.

Misijonski: da bi mlade Cerkve tako organizirale skupno dušno pastirstvo, da bi bilo več in dobrih domačim duhovniških poklicev.

Pater Leppich razlaga sv. pismo

Iz sv. evangelija po Mateju

1. april 16, 1-4. Farizeji so govorili osebno s Kristusom-Resnico, pa so zahtevali znamenje z neba. Tudi nam govori Bog po sv. pismu in uradnem učenju Cerkve, pa mnogi iščejo kot najbolj zanesljive resnice v horoskopih. Ni bolj jasna božja beseda kot ugibanje ljudi?
2. april 16, 5-12. Nepremišljeno govorjenje starejših vpričo otrok je kakor skvarjen kvas za njihovo notranje življenje. Izprašajmo si vest, kaj in kako govorimo vpričo otrok, posebno kadar mislimo, da samo prisluškujejo.
3. april 16, 13-20. Zaradi besed „ti si Peter-Skala...“ je katoliška Cerkev neporušna. Posebno danes molimo za edinost in močno notranjo sklenjenost v Cerkvi.
4. april 16, 21-23. Vsakega človeka zadene trpljenje, takšno ali drugačno, prej ali slej. Kljub napredku in kljub bolnišnicam vseh vrst za telo in duha, nas ves svet prepričuje o tem: „Najbolj resnična resnica je trpljenje“. Prosi za moč v trenutkih tvojega telesnega ali duševnega trpljenja!
5. april 16, 24-28. Prosimo za filmske zvezde in zvezdnike, da ne bodo še naprej prodajali svoje večnosti v zameno za milijonske ponudbe. Kaj pomaga slava, razkošje — pa ob tem prazna duša in večnost brez Boga?
6. april 17, 1-13. Lahko je biti pobožen v času notranjega miru in navdušenja. Težko pa je spolnjevati verske dolžnosti v preizkušnjah in sredi brezbarvne proze vsakdanjega življenja. In vendar nas Bog ne bo sodil po prvem, ampak po drugem — kako smo mu služili ne v mirnih časih, ampak v trenutkih boja.
7. april 17, 14-21. Preprosti sv. Janez Vianney, župnik v Arsu (v Franciji, v prejšnjem stoletju), ki je z molitvijo in pokoro več dosegel kot njegovi talentirani sodobniki s pobožni-

mi govori, naj izprosi našim duhovnikom duha odpovedi in smisla za žrtve!

8. april 17, 22-23. Ob žalosti Kristusove smrti so učenci pozabili na tolažbo vstajenja. Prosimo za tiste, ki ob smrti svojih domačih pozabijo na Boga in se predajo obupu.
9. april 17, 24-27. Kristus — božja Pravičnost, spoštuje človeške zakone. To je opozorilo za obe strani: za tiste, ki določajo davke, in za tiste, ki jih spolnjujejo oziroma ne plačujejo.
10. april 18, 1-11. Bi bilo sploh še zadosti mlinskih kamnov za vse tiste, ki danes na vse načine pohujšujejo nedolžne? Kaj naredimo proti pohujševanju in za nedolžnost naše mladine?
11. april 18, 12-14. Ni volja Očeta, da bi se zgubil kateri teh malih... Ne samo eden, koliko milijonov nerojenih otrok se zgubi s kontrolo rojstev. Se zavedamo strašne odgovornosti? Pomorjeni nerojeni! In ne krščeni. In gorje podjetjem, ki ne sprejmejo v službo očeta ali vdove številne družine.
12. april 18, 15-17. Govoriti brez potrebe in v odsotnosti prizadega o njegovih grehah je lahko smrtni greh. Opomniti ga med štirimi očmi pa je krščanska dolžnost. Znamo združiti opomin z ljubeznijo?
13. april 18, 18-20. Za koliko duhovnih katastrof je bila spoved rešitev. Kolikokrat nas protestantje zavidajo za ta zakrament. Prosimo, da bi v resni bolezni ali v smrtni nevarnosti ne odlašali s spovedjo ne pri sebi ne pri domačih.
14. april 18, 21-35. Oduščanje je znamenje plemenitosti in širokosrčnosti. Po vsakem prepiru čim prej pokažimo z besedo ali s pozdravom, da smo kristjani.
15. april 19, 1-9. Krščanski zakon ima za glavno pričo Boga, od katerega je tudi garancija in dolžnost medsebojne zvestobe. Zato tudi papež ne more razveljaviti pravilno sklenjenega zakona. Molimo za tiste, ki jih preizkuša misel na razvezo.
16. april 19, 10-12. Si morda tudi ti med tistimi, ki ne morejo ra-

- zumeti fantov in deklet, ki iz ljubezni do Boga izberejo pot devištva — v samostanu ali v svetu —, da se tako lažje posvetijo Očetu pa bratom in sestram?
17. april 19, 13-15. Če bomo po moderno čakali, da se bodo otroci sami odločili za ali proti veri pri petnajstih letih, potem smo lahko prepričani — in krivi —, da bo že prej Satan dobil od njih „prisego zvestobe“, kot so imeli pred časom to navado komunisti. Sv Pij X., prosi za naše otroke!
18. april 19,16-22. Jezus tudi danes kliče fante in dekleta, pravtako na Wallstreetu v New Yorku kot v barakarskih predmestjih Buenos Airesa. Bog daj, da bi sledili njegovemu klicu zastopniki bogatih in revnih.
19. april 19,23-30. Se ne bojiš Jezusove žalosti in groznje, če se ne moreš iz ljubezni do Boga vsaj v čem malem odpovedati svoji komodnosti in navezanosti na bogastvo?
20. april 20, 1-16. Z neskončno pravičnim in vsevednim Bogom se ne moremo trgovsko pogajati za plačilo. Vsak prejme, kolikor zasluži. Reši nas, Gospod, duhovne nevoščljivosti!
21. april 20, 17-19. Nihče ne more dobiti stave s smrtjo. Ne otoki zavarovani z atomskim orožjem ne podzemeljski bunkerji nam ne morejo zagotoviti življenja. Si upaš iti mirno smrti naproti, ker kot Kristus spolnjuješ Očetovo voljo?
22. april 20, 20-28. Naše pojmovanje se bo moralo še velikokrat spremeniti, da bomo razumeli, kaj pomeni ponižna služba bližnjemu. Vprašajmo se, ali raje ukazujemo kot ubogamo?
23. april 20, 29-34. Slepih ne moremo ozdraviti, moremo pa jim podariti naše oči, v duhu bratske ljubezni. Prosimo Jezusa, da bi bili v vsaki potrebi bližnjega tako junaško iznajdljivi, kot je bil On.
24. april 21,1-11. Zmagovalci, diktatorji in vladarji kažejo svojo moč z vojaškimi paradami. Hebrejski otroci in narod pa so s Hozana ter s cvetjem in palmami šli Odrašeniku naproti, ko je šel neoborožen v prostovoljno smrt.
25. april 21, 12-17. Tudi danes bi Kristus izgnal iz cerkve tiste, ki skrunijo in potvarjajo namen bogoslužja z nespodobno

obleko, s samovoljnim pridiganjem ali s pretirano beat-glasbo. Bi mi lahko mirno ostali ob Jezusu v hiši molitve?

26. april 21, 18-22. Se koliko bolj velja to prekletstvo za nerodovitne kristjane in nekristjane, ki pridejo — ob koncu užitkov polnega življenja — pred Boga s praznimi rokami!
27. april 21, 23-27. Koliko je med kristjani bojazljivcev! Na vseh področjih. Kristus ve, da nam ga je mnogokrat težko zastopati pred ljudmi, in vendar hoče, da se odločimo zanj. Me je kdaj sram pokazati versko mišljenje?
28. april 21, 28-32. Nezvesti sin sem, če sem pri krstu obljubil, potem pa dopustil, da mi je volja oslabela za izpolnjevanje verskih dolžnosti. In nezvesti smo božji besedi, če je ne poglobljamo z rednim verskim branjem.
29. april 21, 33-41. Nepravično plačevanje je greh, ki kliče v nebo. Pa tudi delavski sindikati grešijo, če na neučinkovit način — v škodo delavcem samim — stavljajo previsoke zahteve.
30. april 21, 42-45. Ohranimo vero zase in za otroke, širimo jo v okolju, da se nam ne zgodi kot Judom — „se vam bo božje kraljestvo vzelo in dalo ljudstvu, ki bo dajalo njegove sadove“. Molimo za stanovitno in živo vero!

2001 — Odiseja v vesolju

Vznemirjen in zamišljen zapušča človek kinematografsko dvorano, ko izzveni poslednji akord Straussovega valčka Ob lepi modri Donavi in ugasne na filmskem platnu zadnja podoba tega filma. Gledavec gre morda v kino z namenom, da se bo raztresel in razvedril ob fantastičnih pustolovščinah, pa se kmalu zave, da je ujet v tok dogajanja, ki čaka jutrišnjega človeka z medplanetarnimi potovanji in z aparati, ki obvladujejo samega človeka.

Ob vseh današnjih in jutrišnjih tehničnih dosežkih je človek ponosen in kar omamljen, obenem pa se ga pollašča tesnoba in zaskrbljenost, zlasti še, ker dobro ve, da ne drži koraka z napredkom tehnike tudi napredek etike in kulture srca ter zavest odgovornosti.

Skoraj 3 leta je trajalo snemanje filma 2001 o vsemirskem potovanju. Filmski direktor Stanley Kubrick je dosegel sodelovanje ustanov, kot so NASA, GE, PAN AM, IBM, in ustvaril delo, ki osupne gledavca ne le zaradi mogočne scenografije vesolja, kot je je še nismo videli v filmu, marveč tudi zaradi do konca prepričljivega ustroja in delovanja ve-

soljskih raket ter elektronskega računalnika.

V prvem delu, v jutru človeštva, vidimo sredi puste kamnite pokrajine skupino antropoidov, zelo razvitih opic. Neko jutro opazijo na kraju veliko in gladko marmornato ploščo, ki jih navda s strahom. Le počasi se ji približajo in jo otipljejo. Malo kasneje odkrije ena izmed opic, da ji kost mrtve živali lahko služi kot orodje in orožje za lov in za obvladanje drugih.

To odkritje zgleda na prvi pogled slučajno, vendar gledavec se zave, da je odkritje uporabnosti kosti v zvezi s pojavo skrivnostne plošče. Ta simbolični monolit neznanega izvora se dejansko pojavi v poteku filma še nekajkrat in sicer zmeraj v odločilnih situacijah. Kaj je hotel Kubrick s to ploščo simbolizirati? Morda poseben božji poseg v stvarstvo ob odločilnih trenutkih, ko stvari napravijo nekaj skok naprej v razvoju.

Opica, ki se je naučila uporabljati kost, se kasneje privadi, da jo vrže tudi v zrak. Filmska kamera sledi vrženi kosti, ta pa se v zraku nenadoma razblini, na njenem mestu pa opazimo vesolj-

sko ladjo, namenjeno na vseмирsko postajo. Človek potuje po prostranem vsemirju. Aparat pa, ki ga je človek naredil, ni več njegov služabnik, ampak dejansko njegov gospodar. Vseмирsko ladjo Discovery, ki plove proti Jupitru, nadzira namreč elektronski računalnik, imenovan Hal 9000.

Na Discoveryju potujeta medplanetarna pilota Dave in Frank, trije znanstveniki pa v zamrznjenem stanju. Računalnik se z njima razgovarja, igra z njima šah, ju opazuje in nadzira, razbira celo tih razgovor s premikanja ustnic, ju sprašuje in jima daje navodila, sploh ima popolno nadzorstvo nad vsem, kar se dogaja v komplicirani raketi. Ko brezžična kontrola z Zemlje opozori pilota, da se računalnik v navodilu o popravilu neke okvare na zunanji strani rakete najbrž moti in ko

tudi sama podvomita o tem, nameravata pilota obiti računalnikovo naročilo.

Hal 9000 ugame namero in ko se Frank mudi zunaj rakete, preščične popkovnico, da se nepokorni pilot zgubi v neskončnem prostoru. Dave se z veliko težavo prerine nazaj v raketo, ki jo je zapustil, da bi rešil tovariša, kar pa se mu ne posreči, nato pa kljub silnim protestom in prošnjam Hala 9000 začne izklopljati njegove logične centre, da izgublja računalnik vse funkcije mišljenja, čutenja in spominjanja. S trpko potezo humorja ukaže samotni Dave računalniku, da mu pred svojim koncem še zapoje.

Elektronski računalnik je simbol tehničnega dosežka človeka, obenem pa tudi parodija človeka, ki se sprevrže v orodje lastnih iznajdb. Tukaj Kubrick nakazuje

Frank in Dave v vsemirski ladji Discovery

bridko ironijo, ki nas navaja k razmišljanju o medsebojnem nasprotovanju ali dopolnjevanju med možgani in psihičnimi mehanizmi človeka in ustrojem in delovanjem kompliciranih naprav, ki jih človek nujno potrebuje pri raziskovanju vesolja.

Ko se pojavi skrivnostna plošča blizu severnoameriške baze na Luni, jo skušajo znanstveniki preiskati, a čutijo omotico in morejo le to ugotoviti, da oddaja znake nasproti Jupitru.

In ko se poveljnik vseмирskе rakete bliža Jupitru in njegovim satelitom, opazi spet pred sabo ploščo. Požene se za njo, spusti se skozi pravo simfonijo pisanih barv in leti nasproti galaktičnemu prostoru. Okoli ladje se vse spremeni. Leta nizko nad planetom, čas in prostor pa se pomešata v kaos.

In poveljnik se pogrezne v podzavest. Prikaže se udobno stanovanje v borbonskem stilu, morda kot zaželeni kraj za počitek. Sam kot utrujen starec sedi za mizo pri jedi. Ko prevrne kozarec, ki pade na tla in se razbije, se napoti k postelji in leže nanjo. Ko se blizu postelje prikaže simbolični monolit, se zravna in steguje, da bi ga dosegel. Tedaj pa se začne preobražati v nastajajoči embrio, morda v zametek nadčloveka za novo vesoljsko obdobje.

Filmski libreto se naslanja na „Konec otroštva“ angl. science-

fiction pisatelja Arthurja C. Clerkea, v katerem nam slika avtor pesimistično podobo bodočega sveta. Nekaj skeptičnih in ciničnih potez je dodal še Kubrick sam. In čeprav je dosegel za sodelovanje pri filmu kakih 40 znanstvenih ustanov, je malo satiričen do znanosti, kadar se ta postavlja kot najvažnejše za življenje.

V filmu prevladuje vseskozi neka hladnost. Tudi maloštevilni igralci se izražajo skopo, redkobesedno in skoraj brez čustvene pobarvanosti. Osebo prizadetost pokažejo le v kočljivih položajih in tedaj se jim bere z obraza negotovost in zaskrbljenost. Hladnost igralcev odgovarja dobro izraziti hladnosti brezmejnega vsemirskega prostora. Tako se igralci skladno povežejo z aparati, z vesoljskim scenarijem in s celotno atmosfero filma.

Fotografija Geoffreya Unswortha je mojstrska. Pomembno vlogo igra zvočna spremljava, sestavljena z glasbo Arama Hačaturjana, Richarda in Johanna Straussa in Gyorgyja Ligetija.

Kaj je nameraval Kubrick povedati s tem delom? Ali pokazati človeško zmogljivost in iznajdljivost? Ali prikazati verjetnost razvoj tehnike in življenje v prihodnjih desetletjih? Ali opozoriti človeka na nevarnost brezdušnih strojev? Ali dopovedati, da se bli-

(Konec na str. 247)

NAŠI PROBLEMI

ALI MORE ŽENSKA POSTATI DUHOVNICA?

Ali je verjetno, da bomo kdaj v Cerkvi imeli duhovnice? Nekje sem brala, da so na švedskem posvetili tri ženske v duhovnice. Ali bomo tudi v katoliški Cerkvi doživeli kdaj kaj podobnega?

Vaša informacija je točna. Šveđska luteranska Cerkev je posvetila leta 1959 tri ženske v duhovnice. To posvečenje je bilo prvo, ki se je v zgodovini izvršilo v kakšni krščanski Cerkvi. Dogodek je zato naravno povzročil veliko zgledovanje in pohujšanje in ni dosti manjkalo, da ni prišlo do razkola v švedski Cerkvi, ker so nekateri švedski škofje osporavali veljavnost teh mašniških posvečenj. Še več protestov je prišlo iz Anglije.

V katoliški Cerkvi ni bilo nikdar podeljeno duhovniško posvečenje ženskam. Zato lahko rečemo, da ta tri posvečenja nasprotujejo celotnemu krščanskemu izročilu. Med 2. vatiškanskim koncilom je neko mlado nemško dekle prosilo papeža Pavla VI. naj bi jo posvetil v duhovnico. Prošnja seveda ni bila uslišana. A dogodek je bil povod, da se je v ti-

sku začelo razpravljati o tem vprašanju in je celo Osservatore Romano posegel v debato.

Vprašanja ne moremo odpraviti enostavno z lahnim nasmeškom. Gre marveč za resničen problem, ki zahteva globokega preučevanja. Večina razlogov proti možnosti posvečenja žensk v duhovnice je v zvezi s socialnimi pogoji, v katerih je živela žena v preteklosti, ko ni imela dejansko skoro nobenega pristopa v javno življenje. Danes se je ta položaj temeljito spremenil: žena ima dostop do vseh funkcij, ki so bile še do pred nedavnim izključna posest moških. Zato ti razlogi tudi nimajo več moči za izključitev žensk od duhovništva. Edini zares veljavni razlog proti ženskim ordinacijam je dejstvo, da ji je nasprotna vsa cerkvena tradicija. Katoliška Cerkev do sedaj ni nikdar mislila, da bi bilo to tradicijo treba spremeniti. Kljub temu pa so se resni ideologi začeli baviti s tem vprašanjem.

OD KOD IMAJO DUHOVNIKI PRAVICO NAD DUŠAMI?

Večkrat si stavim glede duhovnikov tole vprašanje: „Od kod imajo ti pravico, da se delajo za vodnike

naših duš? Ali ne gre pri tem le za nek_o nepostavno prisvajanje neke oblasti brez objektivne podlage? Duhovniki so vendar ljudje kot mi ostali, podvrženi zmoti in tudi grehu. S kakšno pravico si prisvajajo torej to poslanstvo?

Če bi si duhovniki samovoljno prisvajali vodstvo naših duš, bi bili po pravic_i samozvanci, uzurpatorji. In kdo bi jim v tem primeru hotel zaupati vodstv_o svojega duhovnega, notranjega življenja, ki je tako skrivnostno in zapleteno? Toda katoliški duhovnik ni samozvanec, saj je bil od Boga poklican v duhovniški stan, da kot takšen sodeluje z Bogom pri reševanju ljudi.

Prvi poklicanci so bili apostoli, katerim je Kristus zaupal skrivnost božjega kraljestva in jim naročil, naj oznanjajo njegov evangelij, delijo sadove njegovega odrešenja in vodijo ljudi k Bogu. To naročilo in oblast, ki jo je Kristus dal apostolom, velja tudi za njihove naslednike, papeža, škofe in njihove pomočnike — duhovnike. Tako npr. pravi sv. pismo: „Sveti Duh vas je postavil za nadzornike (škofe), da pasete božjo Cerkev“ (Apd 20, 28). In sv. Peter dostavlja: „Pasite in nadzorujte čredo, ki vam jo je izročil Bog“ (1 Petr 5, 2).

V posebnem božjem klicu koreni torej pravica duhovnika do vodstva človekovega versko-moralnega življenja. Za to nalogo je bil duhovnik usposobljen s posebnim zakramentom — mašniškim posvečenjem, ki pa séveda ne dela odveč-

nega njegovega osebnega študija, kajti Bog ne nadomešča s čudeži, kar človek s svojim lastnim prizadevanjem more doseči.

Toda, ali ne bi moral biti duhovnik za izvrševanje takšne odgovornosti prost vseh slabosti in zmot_?? To bi veljalo, če bi si duhovnik po lastni iniciativi nadel takšno odgovornost. A že vemo, da duhovnika pokliče Bog v duhovništvo. S tem mu da zagotovilo, da bo prav vodil zaupane mu vernike v versko, moralnem oziru, v kolikor se bo séveda tudi sam ravnal po navodilih evangelija in svojih predstojnikov, škofov in papeža. Če pa duhovnik začne „voditi“ po lastni glavi, potem pa verniki nimajo nobene gotovosti, da jih morda ne zavaja na napačno pot.

Kristus zavestno izbira za svoje sodelavce na zemlji slabotne ljudi, da se božja moč tako lepše izkaže. Kajti Bog redno izbira to, kar je v očeh sveta majhno in slabotno, da osramot_i tisto, kar se zdi veliko in modro. Obenem pa je Bog hotel, da bi imeli za vodnike ljudi, ki iz lastne izkušnje poznajo zmoto in pogosto tudi greh, da bi tako lahko imeli več sočutja s tistimi, ki so izročeni njihov_i oskrbi.

Katoliški duhovnik torej vrši svojo nalogo po naročilu in v moči Kristusovi. Ne uč_i svoje modrosti, ampak evangeljsk_i nauk naobrač_a na vsakokratne primere in deli Krist_’usov_o milost po zakramentih ter tako ljudi učinkovito vodi po poti zveličanja.

Ribičeve sandale

Z avtorjevim dovoljenjem

X.

Zadnji teden v oktobru je kardinal Leone oddal papežu, v zasebni avdienci, sodbo sv. oficija o knjigi Jeana Téliémonda. Starček se je nerodno in ne prav pisмено trudil razložiti smisel in obliko odloka:

„Čas nas je mučil, Vaša Svetost, pa posebni razlogi v življenju patra Jeana Téliémonda in zraven še izredno prijateljstvo, ki mu ga Vaša Svetost izkazuje. Kar zadeva časa, so se člani sv. Kongregacije svetega oficija raje nagnili na začasno mnenje o njegovem delu kot pa na dokončno sodbo. Je kratko, opremljeno pa je s komentarjem, ki vsebuje nekatere osnovne točke za vso tezo. Kar zadeva osebo Jeana Téliémonda, so člani Komisije posebej poudarili njegovo izredno duhovnost in vdanostnega duha sina Cerkve in člana redovne družbe. Niti ga ne cenzurirajo pa tudi ne priporočajo kanonični postopek“.

Ciril je prikimal in mirno dejal: „Hvaležen bom vaši eminenti, če mi začasno mnenje preberete“.

Morris West - Pavle Rant
Ilustriral: Hofimír Gorazd

Leone je dvignil oči, a papeževe oči se niso premaknile in obraz je bil brezizrazen. Leone je pazljivo bral latinski tekst:

„Presvetli in prevzvišeni očetje svete Kongregacije sv. oficija so, kakor jim je bilo naročeno po navodilih Njegove Svetosti Cirila I., Velikega Duhovnika, izrečenih tajniku te Kongregacije, pazljivo pregledali rokopisno delo častitega patra Jeana Télémonda, Družbe Jezusove, in naslovljeno Napredek človeka. Poudarjajo, da je bilo to delo prostovoljno predloženo v pretres in v duhu redovniške pokorščine avtorjeve, in priporočajo, da se ga ne sme cenzurirati in tudi ne začeti kanoničnega postopka, dokler bo ta duh v njem živel. Priznajajo poštene namene avtorjeve in doprinos, ki ga je s svojim delom opravil za znanstveno raziskovanje, še posebej na področju nauka o okamninah. Kljub temu pa so mnenja, da delo vsebuje nejasnosti in vključno tudi težke zmete filozofske in teološke narave, ki žalijo katoliško doktrino. Temu mnenju dodajamo popoln seznam oporeke potrebnih navedb, ki so naslednje:

Prvič: Avtorjev poizkus priredbe izrazov in pojmov evolucionistične teorije na poljih metafizike in teologije je neprimeren.

Drugič: Pojem ustvarjalne enote, omenjen v tem delu, hoče spremeniti božje stvarjenje bolj v neko dopolnjenje popolnega bitja kot pa v posledico uspešnega na-

ključja. Nekatera navajanja zapeljejo bravca k misli, da avtor meni, da je stvarjenje na nek način potrebno dejanje, kar je v navzkrižju s klasičnim teološkim nazorom, da je stvarjenje dejanje popolna in absolutna svoboda Boga.

Tretjič: Ta pojem enote, združevajočega dejanja, ki je dosledna v evolucionistični teoriji Jeana Télémonda, se usmerja in prireja pogostoma celo na nadnaravni red. Posledica je, da Kristusu pripisuje neko tretjo naravo, poleg božje in človeške še vesoljstveno.

Četrtyč: Nastopni tezi, razločevanje in razlika med naravnim redom in nadnaravnim nista jasni, in težko si je predočiti, kako more rešiti logično naravo nadnaravnega reda, in zatem milosti.

Častiti očetje niso hoteli dobesedno tolmačiti, kar je avtor napisal v teh točkah; če bi namreč to stavili, bi morali smatrati nekatere zaključke za resnično herезijo. Razumejo besedne težave, ki so nujne v iskanju novih misli in izražanj, in samo žele misliti, da je avtorjevo naziranje še v problematičnem obdobju.

Častiti očetje pa kljub temu mislijo, da mora pater Jean Télémond pregledati svoje delo, in tudi vsa njemu sledeča in od njega odvisna, da ga bo vskladil s tradicionalnim naukom Cerkve. Medtem pa mu je treba prepovedati poučevanje, pridigovanje, objavljanje in razširjanje v kakršni koli obliki teh dvomljivih mnenj, kot so

Jih zapisali očetje sv. Kongregacije.

Dano v Rimu, 20. oktobra, v prvem letu papeža, Njegove Svetosti Cirila I., slavno vladajočega.“

Leone je nehal čitati, položil papirje na mizo in čakal.

„Dvajset let,“ je hitro dejal Ciril, „dvajset let v trenutku uničenih. Kako ga bo prizadelo?“

„Obžalujem, Svetost, a drugače nismo mogli ravnati. Sam pri stvari nisem bil udeležen. Pregledniki so bili imenovani po navodilih Vaše Svetosti.“

„To vemo,“ je Ciril dejal z dobro pretehtanimi besedami, „in zelo smo vam hvaležni, eminenca. Pooblaščamo vas tudi, da izrečete našo zahvalo in izraze priznanja častitim očetom svete Kongregacije.“

„Izpolnil bom to vaše naročilo. Svetost. Medtem pa, kako bomo očetu Télémondu sporočili to novico?“

„Oseбно mu jo bomo povedali. Vaša Eminenca sme zdaj oditi.“

Stari lev se ni premaknil, pogumno in drzno je obstal. „Ta novica je žalost tudi za Vas. Vaša Svetost. Vem in samo želim, da bi jo z vami mogel deliti. A niti jaz niti moji kolegi ne bi mogli izreči drugačne sodbe in Vaša Svetost gotovo ve.“

„Vemo, a bolečina je naša in osebna. In zdaj bi radi bili sami.“

Zavedal se je, da je bil njegov odgovor zelo surov, a se mu ni mogel izogniti.

Oba sta bila ujeta, Jean Télémond in on sam. Oba sta istočasno in v naglici dosegla trenutek odločitve. Za papeža je bila pot jasna. Kot čuvar cerkvenega nauka ni smel tvegati zmote in tudi ne nje razširjenja. Če bo teža obsodbe zlomila Jeana Télémonda, se bo moral prej odmakniti in tudi prenesti njegovo uničenje, preden bi dovolil samo drobno stranpot v resnici, ki jo je Kristus predal apostolom in le-ti živeči Cerkvi.

Za Jeana Télémonda bi celotno vprašanje bilo mnogo hujše, to je Ciril dobro vedel. Sodbi se bo podvrgel, da. Poslušno bo uklonil svojo voljo pred sveto vero. A kaj bo z njegovim razumom, ki se je tako dolgo boril s tajnostmi vesolja?

Papež Ciril je priklonil glavo med obema rokama in za hip molil v vsej brezupnosti zase in za človeka, ki mu je postal brat. Potem je dvignil slušalko in prosil, naj ga zvežejo s kardinalom Rinaldijem v njegovi vili.

Starček je takoj prihitel k telefonu. Ciril ga je vprašal: „Kje je oče Télémond?“

„Na vrtu, Vaša Svetost... Ali hočete govoriti z njim?“

„Ne, z vami, eminenca... Kako se danes počuti?“

„Ne preveč dobro, se mi zdi. Slabo je spal in utrujen je videti. Se je kaj zgodilo?“

„Pravkar so mi podali razsodbo sv. sodišča.“

„A — dobro ali slabo?“

„Ne ravno dobro. Omilili so, kolikor so mogli, posamezne zavrnitve, a te so.“

„So utemeljene, Svetost?“

„Večina da, se mi zdi.“

„Ali Vaša Svetost želi, da to Jeanu sporočim?“

„Ne, rajši bi mu osebno povedal. Ali ga morete spraviti v avtomobil in poslati v Vatikan?“

„Se razume... Menim, da mor-da ne bi bilo narobe, če ga malo pripravim...“

„Če utegnete, vam bom zelo hvaležen.“

„In Vaša Svetost, kako se počutite?“

„Skrbi me Jean...“

„Ne smete si gnati vse stvari preveč k srcu. Jean je bolj pripravljen, kot si pa on sam misli.“

„Tako upam tudi jaz. Ko se bo vrnil, še posebej pazite nanj.“

„Bom, Svetost, ker ga imam res rad.“

„Vem in sem vam zelo hvaležen.“

„Kdo pa je izročil razsodbo?“

„Leone.“

„Je bil razburjen?“

„Mislim, da. Sicer ga pa nikoli nisem mogel potuhtati.“

„Ali hočete, da govorim z njim po telefonu.“

„Če tako želite... Koliko časa bo pa rabil Jean, da pride sem-kaj?“

„Približno eno uro, bi dejal.“

Ko je Jean Télémond vzravnal in skoraj po vojaško stopil v dvorano, mu je Ciril pohitel nasproti

z razprostrtimi rokami. Poljubil mu je prstan, Ciril pa ga je dvignil s kolen in mu ponudil stol zraven svoje delovne mize. Potem je prijazno dejal: „Slabo novico vam moram povedati, Jean.“

„Razsodbo?“

„Da.“

„Se mi je kar zdelo. Ali jo smem prebrati?“

Ciril mu je izročil papirje. Ko jih je prebral, jih je pustil na mizi in pogledal papeža z očmi, polnimi žalosti in začudenja. Obotavljajoč se je dejal: „Slabše je, kot sem si mislil... Poskušali so biti naklonjeni, a je zelo slabo.“

„Ni še končna beseda, Jean, in to vi veste. Delno je zadeva izražanja. Cenzure ni in ponoven pregled zahtevamo.“

„Ni več časa. Dvajset let dela visi v tisti razpravi. Brez nje vsa ostala dela ne prenesejo nobene analize.“

„Saj ni vse zmotno napisano. Jean. Tudi pregledniki tako menijo in zavračajo samo nekatere izraze. Samo to je treba pojasniti.“

„Ne bo več časa, Svetost. Ponoči slišim, kako trkajo na vrata. Kličejo me, Svetost, in na vsem lepem je vsega mojega dela konec. Kaj naj storim?“

„Dobro veste, kaj morate storiti. Nastopil je trenutek, ki sva se ga oba bala. Ob vaši strani stojim, ker sem vaš prijatelj, vaš brat. A trenutek je namenjen vam.“

„Želite da razsodbo sprejem?“

„Morate jo, Jean, in to vi veste.“

„Dobro, sprejemam razsodbo... In zdaj kaj? Uklanjam se, a ne vidim luči. Gluh sem za vso ubranost, ki sem je bil vajen slišati. Kje je zdaj? Izgubljen sem, zapuščen... uklanjam se, a kam naj grem sedaj?“

„Ostanite pri meni, Jean, in delite z menoj temo. Prijatelja sva, brata. To je ura žolča in kisa in skupaj ga popijva.“

„Ne, Svetost, zelo sem vam hvaležen, a reči moram ne. Vsi moramo znati sami piti žolč in kis. In zdaj bi rad odšel.“

Štiri dni zatem je papež spet klical Rinaldija po telefonu. Njegovo poročilo ni bilo bogve kaj vzpodbudno. „Zelo trpi, Vaša Svetost, in nobenega dvoma ni, da je razsodbo sprejel, vprašanje je samo, koliko ga bo to veljalo... Včeraj ga je obiskal Semmering. Dolgo sta govorila in potem je bil bolj miren.“

„Menite, da bi mu bilo všeč, ako bi ga obiskal?“

„Mislim, da ne, Vaša Svetost.“

„Razumem, Valerio,“ prvič je Ciril uporabil kardinalovo krstno ime — „zelo sem vam hvaležen.“

„Tudi jaz vam, Svetost. Priložnost ste mi dali, deliti življenje s tem velikim človekom.“

Na pisalni mizi je bila lista današnjih avdienc. Ko jo je vzel v roke, je Ciril videl, da je prvi na njej bil Konrad Calitri. Po opravljenih uvodnih formalnostih je Ci-

ril odpustil tajnika in prosil Calitrija, naj sede. Opazil je tedaj, kako se je mož znal držati, bistre oči in gotovost, ki mu je sevala iz dane mu oblasti. Ta človek je bil resnično rojen za višje položaje in odkritosrčno je bilo treba z njim govoriti. Spoštovati bo moral njegovo bistrost in tudi samoljubje. Ciril je sedel in kramljaje dejal:

„Na tem kraju sem zasidran, dragi prijatelj, in ne morem se premakniti svobodno, kakor je to dano drugim. Tako sem vas moral prositi, da me obiščete.“

„Zelo počaščenega se čutim, Vaša Svetost,“ je Calitri odvrnil modro.

„Prosim vas moram, da bodite potrpežljivi z menoj in da ne gojite maščevanja nad menoj. Menim, da boste s časom vi sedeli na Kvirinalu, jaz pa tukaj v Vatikanu, in bova vladala Rimu.“

„Dolgo pot je treba napraviti, preden se do tja pride,“ je dejal Calitri med drobnim nasmeškom. „Politika je zelo tvegana reč.“

„Zato pa pustiva politiko pri miru,“ je mehko odvrnil Ciril: „sem duhovnik in vaš škof. Zato bi rajši govoril o vas.“

Opazil je, kako je Calitri otrdel, ko je začutil udarec. A Ciril je hitro nadaljeval: „Direktor Osservatore Romano je pred dnevi odstopil. Mislim, da vi poznate razloge.“

„Da, poznam jih.“

„Vse to me je tako zaskrbelo, da sem celo zaprosil za vaš akt

pri svetem sodišču. Temeljito sem ga preštudiral. Moram vam reči, da je celoten postopek popolnoma v redu in da je tudi odločba o razveljavi zakona popolnoma upravičena spričo podanih dokazov.“

Očitno se je Calitri oddahnil.

„Veseli me, kar mi pravite, Vaša Svetost. Napak sem ravnal, ko sem se odločil za ta zakon. Nič nisem ponosen na svojo vlogo, veseli me pa, da se je izkazala pravica.“

Papež Ciril je mirno dejal: „V aktu pa sem naletel na zadevo, ki me je bolj zanimala kot sam zakonski postopek. Bila je očitna duhovna problematika vaše duše.“ Calitri ga je že hotel prekiniti, a Ciril je dvignil roko, da ga je zadržal. „Ne, prosim, počakajte, da končam. Nisem vas klical, da bi vas tožil. Vi ste moj sin v Kristusu in rad bi vam pomagal. Vas tare poseben in zelo težak problem. In res bi iz srca rad pomagal, da bi ga rešila.“

Calitri je zardel in potem ironično odvrnil:

„Taki smo, kot pač smo, Svetost... In z življenjem je treba najti sožitje, kakor najbolje moremo. Menim pa, da je v aktu očitno pokazano, da sem skušal izboljšati pogoje.“

„A problem še vedno ostaja, ali ne?“

„Da, a vsakdo poskuša najti nadomestila, ena so uspešna, druga ne. Nismo namreč vsi pripravljeni na življenje križanja, Sve-

tost. Morda bi morali biti, a nismo, in morda je tako bolje, kajti sicer bi se polovica človeštva morala zapreti v samostane, druga pa pognati v prepade.“

In začuden je bil, ko je Ciril njegovo ironijo z dobro voljo sprejel.

„Naj se vam še bolj čudno zdi, a nisem proti vašemu gledanju. Na ta ali oni način se moramo vsi sprijazniti z nami samimi. Kot takimi, kakršni smo, in s svetom, kakršen je. Nikdar pa nisem mislil, da bi se zato morali uničiti. In kar je še bolj važno, da bi druge uničili. Ali vas smem nekaj vprašati, moj sin?“

„Morda ne bom mogel odgovoriti, Svetost.“

„Tale vaš problem. Kaj ga žene? Kako ste si ga vi sami rešili?“

Calitri se ni izognil odgovoru: „Že pred časom sem si prišel na jasno. Je zadeva ljubezni. Več vrst ljubezni poznamo; in jaz, in to pravim brez sramu, imam nagnjenje in sposobnost za neko prav posebno zvrst ljubezni. Nekateri ljudje imajo radi otroke, drugim so nasprotno mali strahovi. In jih ne obsojamo, ampak sprejemamo take, kot so. Večina moških more ljubiti ženske, a tudi ne morejo ljubiti vseh. Mene vlečejo moški in zakaj bi se tega sramoval?“

„Sramovati se vam res ni treba,“ je dejal papež, „le tedaj, kadar bi vaša ljubezen bila uničevalna, kakor je že bila v preteklosti in utegne biti za Campeggio-

vega sina. Zmeden človek ni odkrit ljubimec. Je preveč zaverovan sam vase. In dolga pot ga še čaka, da doseže zrelost. Ali razumete, kaj sem hotel reči?“

„Razumem. In tudi vem, da se do zrelosti ne pride v enem samem skoku. Zdi se mi, da se ji počasi približujem.“

„Odkritosrčno?“

„Kdo od nas pa je nasproti samemu sebi res odkritosrčen, Svetost? Tudi to zahteva vzgoje v življenju. Recimo torej, da pričujem biti odkritosrčen. A politika ni najboljša šola in svet še manj.“

„Ali ste hudi name, moj prijatelj?“ je Ciril smehljaje se vprašal.

„Ne, Svetost, nisem. Ne smete pa misliti, da se bom takoj udal, kot kakšna zavodarka pri prvi spovedi.“

„Tega ne pričakujem. A prej ali slej se boste morali ukloniti, ne pred menoj, pred Bogom.“

„Tudi to zahteva svoj čas.“

„Kdo med nami pa si more obljubljeni čas? Ali je tako gotov vaš današnji dan — ali pa moj?“

Calitri je molčal.

„Ali boste razmišljali o tem, kar sem vam dejal?“

„Da, Svetost.“

„In ne boste hudi name?“

„Poskušal bom ne biti hud na vas, Svetost.“

„Hvala lepa. Preden odidete, bi vam rad povedal, da sem prav na temle kraju trpel s človekom, ka-

terega imam bolj rad kot lastno življenje. Rad ga imam. Rad v duši in telesu. In me ni sram, kajti ljubezen je najlepše čustvo človeštva... Ali berete sv. pismo?“

„Precej let ga že nisem pogledal.“

„Potem bi morali brati popis zadnje večerje, kjer se je apostol Janez vsedel na Učiteljevo desnico, mu položil glavo na prsi, in vsi okrog so dejali: 'Glejte, kako ga ljubi.' Papež je vstal in živahno dejal: „Vi ste zelo zaposlen človek in mnogo časa sem vam vzel. Oprostite mi, prosim.“

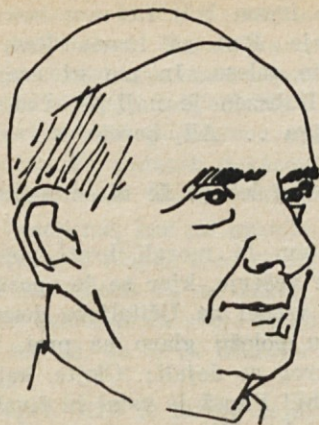
Odiseja v vesolju

(Nadaljevanje s str. 238)

ža h koncu doba za človeka mirnega, dobro poznanega in varnega zatišja in blagodejne domačnosti na Zemlji ter se pričinja njegova pot v nova razklenjena obzorja z vso zapeljivo skrivnostjo in veličastnostjo pa tudi z vso negotovostjo, tveganostjo in tesnobo?

Težko je reči zanesljivo besedo, ker oznanila filma ne razberemo v jasnosti in ga je moč tolmačiti na različne načine. Nuja pa delo človeka h razmišljanju in ga ob nevarnosti enostranskega tehničnega napredka vabi k vsestranskemu harmoničnemu spopolnjevanju, da ohrani ravnotežje v sebi in v svetu.

J. Š.

sveti oče je govoril

2. februarja:

Darovanje, središče in ideal krščanskega življenja

Kaj je sveča v liturgični rabi in miselnosti? Sveča pomeni luč. Luč sveta je Kristus in luč sveta moramo biti tudi kristjani. Sveča gori in se použiva, ko širi svojo svetlobo.

Pri tem obredu pa pomeni sveča še žrtvovanje darovalca Kristusu in njegovi Cerkvi. Sveča je tedaj simbol darovanja lastnega življenja, simbol luči, simbol pričevanja, življenjskega načrta in izvolitve, ki odloča usmeritev in uporabo življenja.

Človek čuti potrebo, da služi stvari, za katero se spleča dati živ-

ljenje. Nemara je danes veliko ljudi, ki se vznemirjajo in upirajo, ker ne vedo, komu ali čemu bi služili. Nemara je danes veliko mladih ljudi, ki nezavestno čakajo samo močnega klica, da bi posvetili lastno življenje, drugače prazno, sebično in obsojeno na končno razočaranje, idealu, stvarnosti, ki bi obvezovala vse njihove sile v velikodušni in junaški predanosti, klica h križu, ki pomeni boleča in slavna vrata v resnično vstajenje.

26. januarja:

Problem vere

Vsi, ki imamo dvojno odgovornost, da ohranjamo lastno vero in jo posredujemo drugim, čutimo, da je dandanes narasla težava verovati in vero izpovedovati.

Podoba je, da je glavni vzrok moderne nevernosti ravno moderni napredek. Človek je zrasel na vseh področjih: v svoji vesti, v znanosti, v svojem delovanju, zmanjšal pa se je v svoji zmožnosti, da posreduje verski svet. Ali je mogoče, da napredek ruši temelje veri?

Vera je težka že sama v sebi, je pa težka tudi zaradi nas samih. Mi ne uporabljamo svojih sposobnosti na ustrezen način. Kot otroci svojega časa smo spretni pri uporabljanju orodja in strojev na prikladen način, da dosežemo zaželeni cilj. Zanimarili pa smo razmišljanje in globoko moralno izkustvo, ki navadno vodita v versko življenje.

Zmota glede metode, greh opu-

stitve in vzgojna raztresenost ta-
rejo splošno moderno miselnost. Eks-
kluziven laicizem, zanemarjanje vi-
šjih duhovnih sposobnosti in mate-
rialistična zastrtost otežkočajo člo-
veku današnjega časa dostop v ver-
ski svet, ki se odpira ponižnim in
modrim iskalcem božje luči.

9. februarja:

Koristnost vere

Čemu služi vera? Kaj pomaga,
če verujem, če molim, če grem v
cerkev? Ali ni odveč? Ali ni mitič-
no, starinsko, dolgočasno? Na dnu
je moderna miselnost prepričana o
nekoristnosti vere. Ali moremo
predstaviti vero kot nekaj, kar oseb-
no zanima človeka?

Da: Bog je sreča, Bog je naša
sreča. Bog nas ljubi. Bog se je za-
nimal za nas toliko, da je postal v
Kristusu naš brat in odrešenik. Če
vstopimo v krog vere, vstopimo v
krog božje ljubezni. Nemara nismo
zmeraj opazili sami in še manj po-
vedeli drugim, kako blaženo je od-
kritje, da nas ima Bog rad.

16. februarja:

Kako priti h Kristusu

Pepeljenje je spokorni obred, ki
nas v sedanji liturgiji navaja k dvoj-
ni misli. Prva se nanaša na krat-
kost sedanjega življenja, k prave-
mu vrednotenju stvari in k uporabi
naših sil v kratkotrajnem in dra-
gocenem času za dobra dela.

Druga misel nas navaja k spo-
kornosti nj zadoščenja.

svetovne

novice

O spremembi volitve papeža

Tiskovni urad Svetega sedeža je
izjavil, da so gotove domneve, trdit-
ve in podrobnosti, ki so jih objavili
nekateri listi o novem načinu vo-
litve papeža, odgovorni krogi zvede-
li samo iz poročil, ki so jih objavili
omenjeni listi.

Častnik severnoameriške vojske sme obhajati

Papež Pavel VI. je dovolil čast-
niku severnoameriške vojske, ki je
na Antarktiki, obhajati, če ni du-
hovnik. Ta častnik je poročnik Ga-
rry Towler iz Las Vegas.

Tatvine v italijanskih cerkvah

Presenetljive uradne statistike o
tatvinah v italijanskih cerkvah sili-
jo cerkvene oblasti, da se branijo
tatov v cerkvenih stavbah. Leta 1971
so obiskali neko italijansko cerkev

tatovi skoraj vsake dva dni. Podobna dejanja pa se ne dogajajo samo v Italiji, ampak tudi v Franciji, Španiji in v drugih deželah.

Zaradi teh dogodkov je Sveti sedež ponovno pozval duhovščino po svetu, naj naredi sezname cerkvenih umetnin in premislijo, kako bi jih zavarovali uspešno z opozorilnimi napravami, merodajne oblasti pa naj povabijo, da bodo z zakonskimi odredbami ščitili verske umetnine, ki imajo narodno ali vesoljno vrednost. Tatovi so večkrat obsojeni le na majhne kazni. Katoliške države pa smatrajo tatvine v cerkvah za svetoskrunstvo ali za božji rop.

Duhovniki v Litvi obsojeni zaradi poučevanja verouka

V listu „Kristjani navzoči v svetu“ v Parizu je bil objavljen članek, ki ugotavlja, da je še vedno nevarno v Rusiji poučevati verouk. Poročilo o sodnih postopkih, ki so bili v zadnjem času, pravi, da so bili trije litvanski duhovniki obsojeni na eno leto ječe, ker so sporazumno s starši poučevali verouk otroke, preden so jih pustili prejeti zakramente. V Sovjetski republiki, kjer je več kot dva milijona katoličanov, je katekizem prepovedana knjiga.

Zapor litvanskega škofa

Sovjetske oblasti v Litvaniji so obtožile pomožnega škofa škofije Kaisiadorys Vincencija Sladkeviciusa, ker je poučeval otroke verouk. Škof, ki je že od svojega posveče-

nja leta 1957 dalje v domačem zaporu, je zavrnil to obtožbo, ker je izmišljena. Rekel je, da je otroke samo spovedoval. Ta škof je zdaj star 51 let in se o njem ne ve nič gotovega. Škofija Kaisiadorys je že veliko let brez stalnega škofa. Sovjetski zakon strogo prepoveduje poučevati otroke verouk.

Družba Jezusova bo morala zapreti svoje zavode

Pater Peter Arrupe, general Družbe Jezusove, je v poslanici, ki jo je poslal zastopnikom bivših gojencev jezuitskih šol, zbranim na VI. medameriškem kongresu, izjavil, da bodo bogati ljudje španskoameriške družbe in Združenih držav samo pospeševali neozdravljivo npravno, versko, socialno in politično krizo, če se ne bodo zanimali za rešitev resnih vzgojnih vprašanj v različnih državah.

V poslanici je tudi omenil, da se država, ki ne določi v svojem proračunu potrebne vsote za kritje vzgojnih stroškov, s tem ne more izogniti svoje polne odgovornosti, ki jo ima za vzgojo. Država mora upoštevati dohodke državljanov in njim primerno zvišati v svojem proračunu postavko za vzgojo, pa naj to zahteva od nje še tako velike žrtve. Bolj važno je tekmovati v vzgoji človeka kakor izdelovati in zbirati orožje za njegovo uničenje ali množiti dohodke za pretirano, nedosegljivo stopnjo življenja na zemlji.

Nemogoče je, da bi jezuitski zavodi vzorno služili človeški družbi

brez sodelovanja večjega števila oseb, ki so prepričane o važnosti delovanja teh zavodov.

Gospodarsko vprašanje zasebne vzgoje je nujno potrebno takoj rešiti. Treba je iskati takoj zdravila. Če se to ne bo zgodilo, bo moralo vodstvo jezuitske zavode vedno bolj omejevati, ali pa bo prisiljeno vedno več zavodov zapreti. Družba noče zapirati zavodov, ker jih danes bolj ceni ko kadarkoli prej. Vendar morajo ti zavodi spolnjevati človeško in socialno nalogo, vzgajati v gojencih socialno mišljenje in zavest, da se družba spreminja.

Svojo poslanico je končal general Družbe Jezusove z besedami: „Delati moramo za to, da bo družba spremenila svoje mišljenje in pridobivati bogate in srednje sloje, ki imajo na tem polju velik vpliv, da bodo popolnoma razumeli vprašanje bede in neizogibno spremembo, ki je nujen pogoj gradbenega, političnega in socialnega reda.“

„Človek leta“ v Severni Ameriki na sedežu s kolesi

Pater Kevin Walsh, oblat, star 46 let, ki je že 20 let skoraj popolnoma hrom, je proglašen „za moža tega leta“, ker tako neutrudljivo dela za misijone. To odlikovanje so mu podelili misijonarji laiki, ker je izmed vseh največ delal za misijonsko zadevo.

Leta 1952 je po enem letu duhovništva v Braziliji ohromel. Pripelja-

li so ga v Združene države Severne Amerike, kjer je z jeklenimi pljuči začel počasen postopek zdravljenja in prevzgoje. Zdaj že more dihati sam od sebe. Nekoliko more rabiti tudi levo roko. Na stolu s kolesi mašuje in opravlja svojo službo. V cerkvi Svetih angelov v Buffalo (New York) je pomožni dušni pastir.

Katoličan prvokrat tajnik Združenih narodov

Novi glavni tajnik Združenih narodov je prvi katoličan, ki je dosegel to službo. Imenuje se Kurt Waldheim. Po rodu je Avstrijec.

Prejšnji tajniki Združenih narodov so bili: prva dva protestanta, zadnji pa budist.

Dežela, ki ima najmanj katoličanov na svetu

Po podatkih škofa v Helsinkih, Pavla Verschuren, je na Finskem komaj 2.800 katoličanov. Ker jih ima komaj 0,06 odstotkov, je Finska tista dežela na svetu, ki ima najmanjši odstotek katoličanov med svojim prebivalstvom.

Msgr. Verschuren je star 46 let, Holanec, redovnik Duhovnikov presvetega Srca. Od leta 1967 naprej vodi edino finsko škofijo. Po njegovi izjavi je Finska edina dežela, v kateri so vsi njeni katoliški duhovniki člani Duhovniškega sveta. Na Finskem je katoliških duhovnikov komaj 20.

Novice iz Slovenije

Praznik slovenske bogoslovne fakultete

25. januarja je teološka fakulteta v Ljubljani obhajala praznik sv. Tomaža Akvinskega, zavetnika teoloških šol. V ljubljanski stolnici so somaševali vsi slovenski škofje, zastopniki redov, profesorjev in študentov.

Vsakoletna proslava, ki jo prireja slovenska bogoslovna fakulteta ob prazniku sv. Tomaža Akvinskega, je imela letos posebno obeležje, povezana je bila z zaključkom tedna krščanske edinosti. Ker na teološki fakulteti še ni primernih prostorov, je bila prireditve v ljubljanski stolnici.

Po končani maši je sledila svečana akademija. Namesto dekana, prof. dr. Marijana Smolika, ki je obolel, je uvodno besedo spregovoril prodekan, prof. dr. Vekoslav Grmič.

Predavatelj duhovne teologije na fakulteti, dr. France Oražem je imel predavanje o kontemplativnem in aktivnem življenju.

Med mašo in pri akademiji je sodeloval bogoslovni zbor „Stanko Premrl“.

Dušnopastirstvo v Mariboru

Maribor, drugo največje mesto v Sloveniji, je razdeljeno na osem župnij. Te so: sv. Janez Krstnik (stolnica), ki ima 20.000 prebivalcev; sv. Marija (20.000 prebivalcev); sv. Magdalena (15.000 prebivalcev); sv. Rešnje Telo (6.000 ljudi); Maribor-Radvanje (4.000 vernikov), Devica Marija v Brezju (2.800 prebivalcev); sv. Ciril in Metod (Tezno) 10.400 prebivalcev.

Teden krščanske edinosti v Sloveniji

V Ljubljani je obhajanje tedna krščanske edinosti že tradicionalno. Začetek skupnega obhajanja je bil v stolnici 18. januarja. S škofom dr. Leničem je somaševala vrsta duhovnikov.

V Mariboru je pomožni škof dr. Grmič pričel molitveno osmino. V četrtek, 18. januarja, je na teološki fakulteti predaval prof. Jože Rajhman: Primož Trubar v luči ekumenizma. V sredo, 19. januarja, je v cerkvi sv. Magdalene vodil bogoslužje kanonik Jože Smej. V četrtek, 20. januarja je imel prof. Rafko Vodeb predavanje za študente in izobražence na teološki fakulteti. Govoril je o cerkvi sv. Klementa v Rimu in o relikvijah sv. Cirila. V petek, je predaval kanonik Jožef Smej o vprašanju mešanih zakonov. Naslednji dan je v bizantinsko-slovenskem obredu v frančiškanski cerkvi maševal prof. Stanko Janežič.

Po vseh mariborskih župnijah so imeli z nedeljo, 23. januarja, ekumensko pobožnost za otroke.

Blagoslovitev nove cerkve

Na nedeljo Kristusa Kralja, novembra lani, je škof Lenič blagoslovil obnovljeno podružnico sv. Florijana na Cerovcu v župniji Novo mesto — Šmihel. Cerkev je bila med vojno poškodovana in vsa leta po vojni v njej ni bilo božje službe. Verniki so blagoslovitev cerkve sprejeli z velikim veseljem, posebno še zato, ker bo podružnica odslej spet odprta za bogoslužje.

Pet najstarejših duhovnikov v Sloveniji

Starosta slovenskih duhovnikov je dr. **Jožef Demšar**, ki je 12. marca izpolnil 95 let življenja. V duhovnika je bil posvečen leta 1899 — torej pred 73. leti.

Drugo mesto po starosti pripada Francu **Govekarju**, župniku v Žopogah. Rojen je bil leta 1883, pred 89 leti; v duhovnika je bil posvečen leta 1906.

Tretji po letih duhovništva je bivši radovljški dekan **Jakob Fatur**, ki je bil rojen pred 90 leti; v duhovnika pa je bil posvečen leta 1907.

Na četrtem mestu je koprski duhovnik msgr. **Janez Kovač**. Rojen leta 1884. Duhovnik od leta 1907.

Na petem mestu je **Janez Razbournik** iz Ljubna. Rojen pred 87 leti, duhovnik od leta 1908.

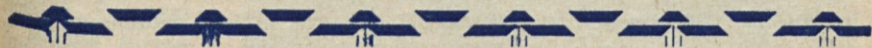
Protestantski prior poveljuje celibat katoliških duhovnikov

Celibat katoliških duhovnikov dobiva vedno več vnetih braniteljev. Eden izmed njih je tudi protestantski prior skupnosti v Taizé v Franciji. V svoji poslanici, ki jo je poslal papežu. Pavlu VI., poveljuje celibat katoliških duhovnikov.

Pastor Roger Schutz, protestantski prior, se zlasti sklicuje na odlok papeža Pavla VI., s katerim potrjuje glasovanje škofijske sinode, da se v latinski Cerkvi ohrani duhovniški celibat (neozenjenost duhovnikov). Odlok je izšel med zadnjo objavo listin sinodalne skupščine. Sveti oče je 30. novembra 1971 še posebej sprejel kardinala Jeana Villota, državnega tajnika. V tej audienci je na prav poseben način potrdil odlok, da se bo v katoliški Cerkvi z božjo pomočjo še naprej ohranila neokrnjena sedanja navada duhovniškega celibata.

V svoji poslanici, ki jo je poslal papežu, pravi Roger Schutz:

„Celibat res ni lahka pot. Z njim gotovi ljudje izročijo Kristusu vse svoje življenje, ne da bi sebi kaj pridržal; za bodočnost. Od njega dobivajo stokratno plačilo zaradi preganjanj, ki jih doživljajo v notranjem boju za tiste, katere jim je Bog izročil.“

med nami v Argentini

Prireditev revije „Duhovnega življenja“

Na zadnjo nedeljo v januarju je bila na Pristavi v Castelarju prireditev, posvečena slovenskemu verskemu tisku. Ob pol dvanajstih je msgr. Anton Orehar daroval sv. mašo za žive in umrle dobrotnike našega tiska. V pridigi je poudarjal vlogo in pomen slovenskega tiska za našo skupnost, očrtal naloge časnikarjev, ki morajo o vsem poročati odkritosrčno, pošteno in resnično, naglasil pa tudi našo dolžnost, da naš tisk vzdržujemo in beremo. Priporočal je, naj naša mladina bere naš tisk, da bo ohranila materni jezik ter imela pregled in jasnost o svetovnih in še posebej o slovenskih problemih.

Po končani maši je bilo kosilo in prijateljski pomenek. V popoldanskih urah so se vrstile razne igre in srečolov. Obiskovalci so bili ob vstopu deležni posebnega vabila z

napisom „Duhovno življenje v vsako slovensko družino“, na katerem je bila označena tudi številka, ki je večernih urah prišla v poštev za žrebanje. Izbranih je bilo naslednjih pet: 1607, 1741, 1862, 1936 in 1982.

Bilo je tudi žrebanje vsah tistih otrok, ki so v letu 1971 pisali v **Našo pošto v Božje stezice**. Izžrebani so bili: Kopač Benardka, Horvat Andrej, Žagar Veronika, Janez Šušteršič, Alenka Pograjc, Tatjana Fajfar, Kokal Anči, Jereb Janez, Janežič Jerca in Jereb Kristina.

Prj magradnem žrebanju onih naročnikov, ki imajo poravnano vso naročnino za Duhovno življenje, vključno leto 1972, pa so bili izžrebani: Ciperle Marija, Petkovšek Jože, Žitnik Vinko, Janez Kokalj (San Justo), Franc Dolenc, Ivanka Puhelk, Marija Žun, Stanko Mustar in Marjana Marn.

Rojaki so se na Pristavi zadržali do poznega večera. Prireditev je lepo uspela in pomeni moralno in gmotno podporo mesečniku DŽ in tedniku Oznanilo.

90-letnica matere slovenskega duhovnika

22. februarja je dopolnila 90 let življenja **ga. Julijana Avguštin**, mati duhovnika **g. Albina**, ki župničuje pri sv. Marjeti Kasijski v predmestju Buenos Airesa.

Rojena je bila leta 1882 v Ratečah pri Škofji Loki na Gorenjskem. Leta 1929 se je z možem **g. Jožetom**, ki je bil službeno premeščen,

preselila v Ljubljano, kjer je s svojo dobroto pomagala številnim revnim študentom. Po smrti moža l. 1959 si je zaželela k sinu-duhovniku, kamor je prišla na Veliko noč 1970. Sedaj živi sredi med nami. Z molitvijo daje vsem zgled krščanskega življenja in tako najbolj pomaga sinu duhovniku, ki je v marcu obhajal svojo 60-letnico.

Pričetek slovenskih šol

V nedeljo, 5. marca, ob štirih popoldne je bila v Slovenski hiši začetna šolska maša. Veliko dvorano so popolnoma napolnili ljudsko-šolski otroci vseh slovenskih šol. V pridigi je msgr. Anton Orehar razvijal misli ob slovenski šoli tako za starše kot za vzgojitelje in otroke.

Po maši so pred začetkom prireditve prikorakali pred oder učenci z zastavami vseh šol, vsi navzo-

či so zapeli slovensko himno, nato pa je šolski referent ZS Franc Vitrih povedal nekaj besed.

Otroci šole „Franceta Balantiča“ iz San Justa so pod vodstvom svoje voditeljice gđc. Angelce Klanjšek lepo predvajali otroško igro Janko in Metka. Janka je igral Tone Malovrh, Metko Lučka Jereb, Pavliho Irena Malovrh, čarovnico Barbka Gregorin, policaja Suška Belič, muc-ka Andrejček Osojnik, ljudstvo pa zbor otrok. Primerno pravljlično sceno je mojstrsko izdelal g. Tone Oblak.

Gradnja slovenske cerkve Marije Pomagaj

Gradnja iz dneva v dan napreduje. Upanje je, da bo zrasla nova slovenska cerkev, ki bo služila sedanjim in bodočim slovenskim rodovom na južni polobli. Dušno pastirstvo vabi vse k sodelovanju.

Fotografija kaže izkopani prostor za podkletitev in za temelje cerkve Marije Pomagaj v Buenos Airesu

KJE

JE

KAJ?

duhovno življenje la vida espiritual

UVODNIK	Dan upanja	193
SODOBNA VPRAŠANJA	Zmaga nad smrtjo	194
	Naša krstna vera	200
	Sv. pismo o božji in človeški zvestobi	220
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Nov pogled na škofovsko službo	198
	Kard. Léger, apostol gobavcev	211
	Bogoslužni koledar	212
RAZNO	V Lurdu je našel pot	204
	Pomen slovenskega jezika za nas	206
	Slovenski duhovnik med čilenskimi Indijanci	214
	Spomini na mater	217
	P. Leppich razlaga sv. pismo	232
	Film: 2001 — Odiseja v vesolju	236
	Naši problemi	239
V DRUŽINI	Veliko noč v družini	224
ZA MLADINO	17 let — 15 cigaret na dan	226
	Ker te ljubim	227
	Nekaj o sramežljivosti	230
ROMAN	Ribičeve sandale	241
NOVICE	Sv. oče je govoril	248
	Svetovne novice	249
	Novice iz Slovenije	252
	Med nami v Argentini	254

Leto XXXIX

Številka 4

April 1972

Abril Nº 4

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.

Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorzija, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah je zaradi sedanjih gospodarskih razmer 50.— pesov za one, ki jo bodo poravnali do konca marca 1972. Pozneje bomo morali pri določitvi naročnine upoštevati nadaljnje gospodarske spremembe; v ZDA in Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; drugje protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“ ter stalna zaglavja: arh. Jure Vombergar.

יהודה

I II III IV V
VI VII VIII IX X

יהודה

IHS

